Bunalımın kökü

. Kapitalist Dünyamız, bütün benzerlikleriyle: Antika «Roma'nın Son Günleri» çağını yaşıyor. Roma: Tarihsel Devrim'le yıkıldı. Kapitalist Dünyamız: Sosyal Devrim'le yıkılıyor.

1 — TÜRKİYE'DE: ÖLÜYÜ DİRİLTME

Türkiye, Kapitalist Dünya yıkılırken, Kapitalizmi kurmak gibi bir akıntıya kürek çekiyor. Kapitalizm, Batı'da yalnız kendi küçük üretmenlerini (köylüleri, esnafları, halkı) ve kendi işçilerini sömürmekle kalmadı Eski ve Yeni Dünyaları (Asya - Afrika, Amerika - Avustralya kıtalarını) soyup sovana çevirmekle kuruldu.

Türkiye, dün yarı - sömürge idi, bugün, yeni - sömürge metodlarıyla Batı tekelinde. Sermaye birikimini: yalnız yeryüzünün en yoksul halkı olan Türkiye İşçi - Köylü Esnaf - Aydın'larının sırtından çarık çıkararak yapabiliyor. Bunalımın temel nedeni budur. Başka öne sürülecek bütün nedenler, kopuk kuruntulardan öteye geçemez. Hastalığın teşhisini doğru koyamaz.

2 — VERGİ ve KAZANÇ

Türkiye bunalımının rakamla göze batırılması mı isteniyor? Her gün sokağa dökülen olaylardan en bayağısını ele almak yeter: Türkiye'nin nüfusu 35 milyon kişi. Bütçesi 35 milyar lira, diyelim. Demek, Türkiye insanı, kişi başına her yıl 1000 Türk Lirasına yalnız Devlet denilen kolos'a sunmazsa, yakapaça süngü gücüyle zındana, yahut tantuna atılır. Birinci olay bu.

İkinci olayı, bayağıların en bayağısı bir günlük

(Devamı 7. sayfada)

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ

Haftalık Siyasi Gazete ● Sahibi: HİKMET KIVILCIMLI SAYI 8 ● 2 ŞUBAT 1971 Salı ● Fiyatı : 100 Kuruş

Gençliğin üç alınyazısı

Gençliğimiz neden çırpıyor? «Sosyal - Ekonomik» nedenmiş. O nedir? Gerçekleri gevelemeyelim.

1 — Bizde de seçim böyle olur Çelebi.

Finans - Kapital milyonerleri kasabalarımıza çöreklenmiş Tefeci - Bezirgân Hacıağalıkla «Demirkırat» biçimi dörtnala kalkulu çok avundu. Köylü ve Kentli yığınların oyları mı avlanacak? Kolay geldi. 40 bin köyden 10 bininin Muhtarına, yüzer lira dağıtsan: 1 milyon lira eder, hele biner lira dağıtsan: 10 milyon lira eder. Nedir bu para? Bir Kodaman Bezirgân Partinin her yıl Devlet kasasından resmen çektiği haraç bile değildir.

Muhtar 100 lüğü, bilemedin 1000'liği, gözüne kestirdikleriyle paylaşır. Kim parayı verdiyse, köyde «Seçim» düdüğünü o çalar. Farzedelim ki, canı yanık bir iki baldırı çıplak oyunu parayı veren Partiye atmadı. Atmayan yüzüktaşı gibi ortada besbelli kalır.. «Sandıktan» oy pusulası satılık çıkmayanın ertesi gece harmanı, samanlığı cayır cayır yanar. Bir daha sıkıysa, oyunu para vermeyen Partiye, Tefeci - Bezirgânın tutmadığı Partiye versin!

2 — «Seçmeyen» Öldürülür.

Köylü o yüzden, Finans - Kapital milyonerlerinin dümen suyuna bağlanmış Tefeci - Bezirgân sınıfın emrinde yatar kalkar. O köle yoksulluğu ile esir ruhunun acılarını halkın duymaması için, ağrı kesici ilâç olarak Kur'an Kursları ile başı bağlanır. Herhangi biri bin yıllık geleneğe karşı kıpırdıyamaz. Binde biri: «Kanun var». gideyim İdareciye veya Adalete şikâyet edeyim! dese, başına gelecegi bilir.

Hacıağa'nın adamı Avukat, halktan adamı bir harman yangını kadar para zararına sokar. Avukat masrafı göze alınsa: İdareci terslemesi, Başkâtip tökezletmesi «Muamele» yi suya düşürür. «Tahkikat» Karakola gitse: sopaya biner. Köylü gene direnirse: Bu yol evi yakılır. Anlamaz da halâ Şikâyete kalkarsa: Kasaba yolunda, yahut kırda bayırda bir Ağa kurşunu ile öldürülür. Cinayetin fâili meçhul» (yapanı bilinmez) kalır.

3 — Sülâlesi Kurutulur

Yeniden karakol işe el kor. Bu yol ölen şikâyetçinin dostları, yakınları «Tahkikat» sopasından geçer. Zorla verdirilmiş ifadelerle, Hacıağa'nın sözünden kıl kadar çıkmış başkaları, «Adâletin pençesine» düşer. Yıllarca sürünülür, ezilinir. Ocaklar söner... «Hökümata baş edilmez.» Hacıağadan şikâyet: «Devletlü» dan (memurdan, jandarmadan) şikâyete karmıştır.

Bu tükenmez trajedi tablolarını görmeyen, bilmeyen bir tek Türkiyeli kişi var mıdır? Yoktur. Bu gerçeklik ortasında: kişi olarak kim demokrasi'nin çeliği eriten bir «Demirkırat» tekmesi gibi, halk «yarıkarası» gibi işletildiğini unutabilir? Bu unutuşunu canıyla, kanıyla, eviyle, barkıyla ödiyen halktan bir kişinin 4 yıldan 4 yıla «Hür seçimlere» girmesi ile koyunun kırk makinası altına yahut salhaneye girmesi arasında ne fark kalır?

4 — Kankıran Başı

İşte Efendilerimizin «Demokrasi» adlı «Hint kumaşı» ipek şalla örttükleri İktidarlarının kaynağı: bu kanlı terör, sinsi zılgıt düzenidir. Ona güvendikleri için, iktidara «meşru yoldan» geldiklerini ortalığa yayarlar. Aydın kapıkulları da ülkemizi esir pazarına çevirmiş bulunan makanizmayı haklı «meşruiyet» için de gösterdikçe maaşlarını, yeteneklerini sağlarlar, çoğaltırlar.

İşte Gençlik ve özellikle üniversiteli faciasının altında yatan sosyal kankıran budur. Nemrutluğun ve Firavunluğun her türlü Makyavelizmini ve Bizantizmini «Yüksek Öğretim çapında sistemlendirmek istiyorlar. Kürsü «otorite» leri, Gençliğe hep o işsizlik ve pahalılıkla bitkin hale getirilmiş bezgin halkı örnek gösterirler. Gençliğin de, tıpkı babası, amcası, akrabası kadar yılgın, bilinçsiz, ağaları beyleri bırakıp birbirine düşmüş bir beyinsiz oy davarı yetişmesini kurarlar.

5 — Bari aç bırakmasa.

Hiç değilse Gençliğe bir insanca geçim sağlayan gelecek gösterilse? Batı Finans - Kapitali, aydın gençliğini sömürgelerine, geri ülkelere «Uzman» yahut değnekçi olarak sürerek besler.

Bizim aydın gençlik için iki yol kalır: ya 30 yaşına dek «oku»duktan sonra 500 lira maaşla Devlet Kapıkulluğuna 'çırak yazılacaktır. O zaman ömür boyu Hacıağanın lâpçınlarını talayarak «Personel Kanunu» denilen işkence basamaklarını süslü hayvan katlanışıyla tırmanmaktan başka «ülkü» bilmiyecektir.

Yahut, Emperyalist Anavatanlarının esir pazarında satılık «aşağı ırk» eşantiyonu olmak üzere, Türkiye Anayurdunu ve Milletini inkâr etmiye gidecektir. Gençlik yığınımızın başı ucuna asılı iki yüzlü Acem kılıcı budur.

(Devamı 7. sayfada)

İşçi sınıfı, Köylü yığınları ve Gençliğimiz Ayrılmaz tabii müttefiklerdir.

BAŞ YAZI

Yeter be!

(DUYURU VE ÇAĞIRI)

Doktor Hikmet Kıvılcımlı

Bilimsel Sosyalizmin çok bilmiş düşmanları, ona kandökücü Diktatörlüğü yakıştırırlar. Oysa gerçek Sosyalizmin bilim olarak başlıca ödevi. Marks'ın en büyük eserinde belirttiği gibi:

«Doğum sancılarını kısaltıp ılımlandırmak» (Das Kapital) tır.

Dünyamız, yarım yüzyılı geçiyor: «Doğum sancılarıyla» kıvranmaktadır. Vietnam'da kandökücü diktatör kimdir? Doğumu, Sosyalizmin doğumunu engellemek istiyen Amerika U.S.'a satılmış üç beş General ve Politikacı. Şili'de Sosyalizmin doğumunu Demokrasi (ama lâfta değil, işde halkın bilinçli örgütleri) ile hiç sancısız gerçekleştirenler kimlerdir? Seçime yanyana girmiş: Sosyalistler, Komünistler, Radikaller, Bağımsız Halk Aksiyonu (adlı Hristiyan Demokrat din adamları), Sosyal - Demokratlar'dır.

Tek yaygaralıca: «Seçime bayır! Tek yol: Silâhlı Savaş!» parolasını koparan: «Sol Devrimci Hareket» şarlatanları çıktı. Ama «Şili İşçilerinin Birleşik Konfederasyonu» 700.000 üyelidir. «Sol Devrimci Hareket» şarlatanlarının aldıkları oy: 3.838 dir. Sancısız doğuma ikinci karşı koyan akım, Allende'nin Şili başkanlığına seçiminden önce Başkomutan General Schneider'i öldürten 21 Ekim 69 Sağ Hükûmet Darbecisi General Roberto Viaux'dur. Demek kandökücü Diktatörlük kimlerin özlemidir? «Sol Devrimci» veya Sağ Karşı - Devrimci PROVOKATÖRLERİN özlemidir.

Bu hiç kimsenin bir an unutmaması gereken gerçekliği Koca Dünya'dan küçücük Türkiye olayları içinde izliyelim. 28 Nisan olaylarında genç üniversiteli kanı döken kimdi? Halkımızı demagojiyle ayartabildiğine güvenen Türkiye'nin (birkaç yüz kişilik) Finans - Kapital oligarşici. O kaniçici Oligarşiyi en «kansız ihtilâl» ile deviren ne oldu? Tepeden tırnağa silâhlı Türkiye Silâhlı Kuvvetlerinin 27 Mayıs devrimi.

Dikkat edelim. Türkiye'de görevi, gereğince kandökmek olan Silâhlı Kuvvetler bile kan dökmüyorlar da, Türkiye Silâhlı Kuvvetlerinin Halk çocuklarına güvenemiyen bir avuç Tekelci Sermaye ve Politika azgını, özel kanunsuzluklarla, azıcık insanhakkı arıyanların kanını döküyeriyorlar. Maksatları açık: Halk uyanmasın. Halkı uyarmak istiyen Gençlik kan içinde boğulup susturulsun. «Kansız» 27 Mayıs'tan, kan dâvâsı güdülerek, son kalmış demokratik kırıntılar da yok edilsin...

Öyle bir Dünyanın böyle bir Türkiyesinde yaşıyoruz. Oligarşinin İktidarı T.B.M. Meclisinde resmen şöyle bağırıyor:

«Aslında bu Komando Teşkilâtının sahibi ben'im diyen bir Partinin Başkanı çıkmış Meclisin Kürsüsüne!»

Yâni İktidar: «Kandökücü Komandolar, Diktatörlüğü silâhla kuran Komandolar bizden değil» demiye getiriyor. Bu, kaç bin yıllık Roma Vâlisi Ponçe Pilât'ın «Masum kanından ellerimi yıkarım!» deyişidir?... Oysa, arkalarına Toplum Polisini takarak her gün bir Üniversite, bir Öğrenci Yurdu basan «Komando» lar a-

(Devamı 7. sayfada)

'SIYAH ALTIN' SAVAŞI

Dünya petrol üretiminin 17 si sosyalist ülkelerde, 28'i gelişmiş kapitalist ülkelerde, 55'i de geri bıraktırılmış ülkelerde (31'i Arap ülkeleri) elde edilmektedir. Bununla birlikte, petrol tüketiminin 15'ini sosyalist, 13'ünü geri bıraktırılmış, 72'sini de gelişmiş kapitalist ülkeler meydana getirmektedir. Petrol dünyasında iki önemli kuruluş dikkati çekmekte; sosyalist ülkeler dışında elde edilen petrolün 60'ını «toparlayan» emperyalist kartel - ki bu Amerikan Esso, İngiliz-Holanda Shell, İngiliz B.P. firmalarından kurulmuştur - ve topraklarından dünya üretiminin 46'sı çıkarılan geri bıraktırılmış ülkeleri kapsayan (İran, Irak, Arabistan, Küveyt, Katar, Ebu Dabi, Cezayir, Libya, Endonezya, Venezuela) O.P.E.C. (Petrol İhraç Eden Ülkeler Birliği), son günlerde emperyalist ülkelerin bu uluslararası firmalarıyla geri bıraktırılmış üretici ülkeler arasında bir çatışma göze çarpmakta. Cezayir'in Fransız petrol şirketlerinden fiatların arttırılması isteği kısa sürede diğer O.P.E.C. ülkelerine de sıçramıştır. Olay, sömürülenlerin bir gıdım yitireceyecek denli aç olan emperyalist ülkeleri bir anda endişeye düşürmüş ve ultra-emperyalist A.B.D. diğer batı ülkelerini de bu isteğe karşı «yanında» yer almaya çağırmıştır. Nixon efendi, fiat artışı kabul edildiği takdirde hayat pahalılığının genel olarak hızla artacağını ve dünya çapında bir enflâsyona yol açacağını ileri sürüvermiştir hemencecik. Nixon'un yukarıdaki sözleri dünyayla alay etmekten başka bir şey değildir, çünkü daha, geçenlerde petrol törstleri % 50 oranında yaptıkları bir fiyat artışını son tüketicinin üstüne yıkmışlardır. Oysa, olayın çıkış ülkesi Cezayir'in petrol üzerinde arttırılması-

(Devamı 7. sayfada)

DÜNYADA NELER OLUYOR

Mısırdaki yeni gelişmeler

Arap ülkeleriyle İsrail arasındaki ateşkesin sona ermek üzere olduğu bugünlerde sıkı bir diplomatik faaliyet göze çarpmaktadır. Ve bu arada, her iki taraf yöneticilerinin keskin demeçleri her gün kulağa geliyor.

Bütün bu faaliyet ve demeçlerin gerisinde ise, sessiz sadasızca başka bir gelişmenin yer aldığını görüyoruz.

1967 Haziran'ından beri kapalı duran Süveyş kanalı Mısır için muazzam gelir kaybına sebep olmaktadır. Bu açık ancak Suudi Arabistan, Kuveyt, Libya gibi petrol devletlerinin yardımlarıyla kapatılmıya çalışılıyor. Diğer taraftan, savaş gerginliğinin yarattığı silâhlanma yarışı da, Mısır ekonomisine ağır külfetler yüklüyor.

Bütün bunlar Mısır yöneticilerini kara kara düşündürmiye başlamış olacak ki, son zamanlarda yeni bir projeye dört elle sarılmışlar ve bu uğurda her türlü fedakârlığı göze alacağa benziyorlar.

SUMED BORU - HATTI

Proje şu: Kızıldeniz ile Akdeniz'i bir petrol borusu (pipeline) ile bağlamak... Adı da konmuş: Sumed borusu. Boruhattı: Kızıldeniz'de, Süveyş kanalının hemen ağzındaki Süveyş şehrinin biraz güneyinde bulunan Ain Sokhna'dan başlayıp, Kahire civarından geçerek, İskenderiye'nin 10 mil kadar batısında Akdeniz'e ulaşacak. Uzunluğa 210 mil, kapasitesi yılda ortalama 60 milyon ton ve finansmanı için gerekli döviz 170 milyon dolar olacak.

Şimdiye kadar finansmanı için Fransa, Italya, Ispanya gibi ülkelerden taahhütler alınmış bulunuyor. Fakat geriye kalan 40 milyon dolar farkı taahhüt ederek, ille İngiltere'nin de işin içine girmesi isteniyor. Sırf bu yüzden, yıldaşından hemen sonra Mısır dışişleri bakanı İngiltere'ye gitti.

Mahmud Riad'ın İngiltere'ye ziyaretini haber veren Times gazetesi, bu arada baklayı da ağzından çıkarıveriyor:

«Besbelli o (M. Riad), B.A.C. (Birleşik Arap Cumhuriyeti) nde bugün ağır basmakta olan Sovyet çıkarlarına karşılık batı Avrupa çıkarlarının gittikçe daha çok yer tutmasını görmek istiyen güçlü bir hizibe mensuptur.» (31. 12.1970)

INGILİZLERİN ŞARTLARI

Kurnaz Ingiliz emperyalisti, Mısır'da daha önce yediği darbeleri unutmuş değil; ayrıca, bir de ortada İsrail'le barış meselesi var. Boru hattı projesine katılmak için üç şart öne sürüyor:

1) «Petrol şirketlerinin boru hattından petrol akıtmayı garanti etmeleri..»;

2) «Gelirlerin Mısır dışındaki özel bir mutemet (trustee) hesaba yatırılması ..»;

3) «Gelirin arkasının kesilmesine yol açacak diğer bir tehlikenin var olmaması...» (The Economist, 2.1.1971)

Şartlardan ilk ikisi yerine getirilmiş bulunuyor. Shell, Moil, British Petroleum, Campaignie Francaise des Petroles gibi dev şirketler ilk başlarda böyle bir taahhüde yanaşmak istememişler, fakat sonradan kabul etmişler. Mısır dışında hesap açılması işi de halledilmiş.

Fakat üçüncü şart nasıl yerine getirilecek? İsrail, tasarlanan boru hattının burnu dibinde. Ya çatışma olursa!...

Şu halde, önce İsrail'le savaşa bir çare bulunmalı ki, İngiliz hükûmeti 40 milyon dolarlık payla Sumed borusunun finansmanına katılsın. M. Riad'ın Londra'dan kesin bir sonuç alamadan ayrılması da bunu gösteriyor: Emperyalizm bu kozu sonuna kadar kullanacak.

NEDEN BORU HATTI?

1967 Haziran savaşı Sovyetlerin Mısır'daki varlığını büyük ölçüde arttırdı. Mısır egemen sınıfları, Sovyetlerle bu kadar içli dışlı olmaktan pek memnun olmamış görünüyor. Gönlü uluslararası finans - kapitalde: onunla halvet olup Sovyetlere karşı denge kuracak.

Bunun en kestirme yolu nedir? Bütün Yakındoğu savaşının temelinde yatan petrol boruları meselesinin içine balıklama dalmak. Uluslararası finans - kapital Israil'i niçin tutuyor? Petrol boruları için. Ondan senle de olursa, seni de tutmamazlık edemez.

Bu arada, Doğu Akdeniz'deki Sovyet varlığını ve Mısır'daki Sovyet üslerini bir şantaj vasıtası olarak kullanmaktan da geri kalınmıyor.

SÜVEYİŞ KANALI AÇILACAK

Mısır'ın Israil savasın. son vermeye ne kadar yatkın olduğunu ortaya koyan bir diğer olay daha vardır. Mısır, bir yandan da, Süveyş kanalını yeniden deniz trafiğine açma hesapları içindedir. Hatta bu yolda önemli adımlar atılmıştır. Bunlardan biri, Hollanda'ya siparis edilen 40 - 45 milyon TL değerindeki muazzam bir dip tarayıcı makinedir. Bununla, Süveyş kanalının birkaç yıl içinde açılması ve ondan sonra 250 bin tonluk gemilerin geçmesine elverecek kertede genişletilip derinleştirilmesi tasarlanmaktadır. (The Times, 31.12.1970)

İsrail, Süveyş kanalının bir yakasını elinde tutarken bütün bunlar nasıl mümkün olur? Bilinemez.

KAPİTALİSTLERE GUN DOGDU

Yeni Cumhurbaşkanı Enver Sedat'ın oturduğu koltuk daha ısınmadan aldığı bazı kararlar da çok dikkate değer: Bunlardan en önemlisi, «şimdiye kadar devletin el koyduğu bütün mülklerin geri verilmesi» dir.

(«Müsadere) politikası, ekonomiinin özel sektörünü endişe, hoşnutsuzluk ve ağır ürkekliğe uğratmıştı.»

«Mısır'ın mülk sahibi sınıflarının huzursuzluğu Başkan Nâsır iktidarının son yıllarında oldukça giderilmiş bulunuyordu. Şimdi Başkan Sedat bu gidişe büyük bir sıçrama yaptırmış oldu.»

İş bu kadarla da kalmıyor.

«Yeni kararname (mülklerin geri verilmesi kararı) Başkan Sedat'ın iki aylık görev süresi içinde buyurduğu diğer reformlarla da uygun düşmektedir. Birçok siyasi tutuklu, bu arada Müslüman Kardeşlere mensup kişiler serbest bırakılmışlardır.» (The Economist, 2.1.1971)

MISIR'IN GİDIŞİ

Sovyetlere karşı denge sağlamak için uluslararası finans- kapitalle sarmaş dolaş ol, el konulmuş mülkleri sahiplerine geri ver, Müslüman Kardeşlere kur yap... Bu nasıl gidiştir?

İnsan, ister istemez, Mısır'ın Demokrat Partisi ne zaman sahneye çıkıp, bütün «Arap Sosyalizmi» demagojileriyle birlikte Sedat «Paşaları bir yana itecek ve finans kapital egemenliğinin bayrağını resmen dikecektir, diye düşünmeden edemiyor.

Iki yüzlü Kıbrıs politikası

Türkiye'de «demokrasi duman perdesi» yanında yıllardanberi uygulanagelen bir duman perdesi daha vardır: Kıbrıs meselesi... Zaman zaman gürültüyle ön plâna çıkarılır. En durgun olduğu zamanlarda bile Dışişleri bakanı her ağzını açışta ondan bahseder, yahut her yabancı ziyaret sonunda yayınlanan bildirilerde muhakkak yer alır. Bütün bunlar Türkiye halkının gözönü boyamadan ileriye bir anlam taşımaz.

Kıbrıs, çıkarı olan her ülkeyi, Emperyalizmin yangın yerine çevirişinin bir örneğidir. Bunun için, Emperyalizmin yörüngesinde kalındığı sürece, Kıbrıs meselesine çözüm bulma diye birşey söz konusu olamaz.

Ancak, bu oyundan en çok zarar gören Kıbrıs Türk halkı olmuştur. 15 yıldan beri en faşist yönetimler altında ezilmiştir. En küçük kıpırdanışlar kanla boğulmuştur. İki defa Türk - Rum çatışması diye en dehşet verici iç savaşlara sürüklenmiştir. Ve bütün bu gangsterliklerin yürütücüsü olan bir avuç Türk burjuvazisinin «Türk çarşısı yaratma», Türkten Türke kampanyası» gibi en ilkel ve en aşırı sömürülerine, soygunlarına hedef olmuştur.

Bütün bunlar Kıbrıs Türk halkında tepkisiz kalamazdı. Biz Türk milletinin orijinal devrim geleneklerimizden biri, «Genç Türkler» olayı burada da işledi. 1964 yılında üniversite sıralarından aldatılarak, tehditle toparlanıp adada ateş hattına sürülen Kıbrıslı «Genç Türkler», gerek o ateş içindeki yaşantılarıyla, gerekse daha sonra Türkiye'ye dönünce buradaki genç arkadaşlarının yanı sıra giriştikleri devrimci eylemlerde gerçeği görmeğe başladılar.

Ve sonuc ortada. «Kıbrıs Türktür, Türk kalacaktır», «Anavatan - Yavruvatan» demagojilerinin maskesi derhal düştü. Bu gençler, en ikiyüzlüce bir uygulamayla «YABANCI» sayılarak sınır dışı edilmiye başlandı.

Ötede, Kıbrıs'ta tam 10 yıl seçimsiz meçimsiz Türk halkının başına çöreklenmiş egemen zümre, nihayet (o da kendi isteğiyle değil, Rumlar yapınca mecbur kalındığı için) 1970 Temmuzunda seçimlere gitti. Bir de ne görsün? «Kıbrıs Geçici Türk Yönetimi» denilen devletçiğin gerek başı, gerekse gövdesi olan Lefkoşa bölgesinde ilân edilen 25.000 seçmenden sadece 12.113 ü oy kullanmamış mı? (Halkın Sesi, 7.5.1970)

İşte yıllar yılı gıkı çıkarılmıyan bir halkın gerçek tepkisi :10 yılda nberi ilk defa girdiği seçimlerde yüzde 50 nin altında katılma oranı... Çünkü, seçimlerde ancak Rauf Denktaş'ın tasvip ettiği kişiler aday olabiliyorlardı. Halk oynanmak istenen oyunu görmüştü.

Bu sonuç karşısında, «Demokrasicilik» oyunu oynamanın şart olduğu anlaşılmış olacak ki, geçenlerde «muhalif» bir Partinin Kıbrıs'ta kurulmuş olduğu ilân edildi.

Ancak, bir yandan böyle sözde demokrasiye gidiş havası yaratılırken, ötede gerçek bir uyanışa karşı eski uygulamalar devam ettirilmektedir. Kıbrıslı gençlerin sınırdışı edilişiyle ilgili olarak yayınlanan bildirileri yanında bulundurdu, yahut dağıttı diye Kıbrıslı işçiler, genç avukatlar derhal tutuklanıyor, evleri aranıyor, mahkemelere sevkediliyor, kanun maddeleri zorlanarak mahkûm ettirilmiye çalışılıyor.

Türkiyede sosyalizm

A. CERRAHOĞLU

Tevfik Rüştüye Göre Sosyal Sınıflar ve Türkiyenin Yapısı

Milli Kurtuluş Savaşı yıllarında, Ankara, henüz gideceği yolu çizmemişti; tam anlamıyla bocalıyor ve bu yolu arıyordu. Dr. Tevfik Rüştü nün, Yeni Dünya Gazetesinde (1) yayınladığı bir başyazıya «Ankara nın Yolu» başlığını uygun bulması bundandı. Memleketin gideceği yolu, bize ancak SOSYAL YAPISI VE SINIF DURUMU gösterebilirdi. Tevfik Rüştü'nün de nazariyeci görev yüklenen aydın davranışıyla yapmak istediği bundan başka bir şey değildi.

Acaba, bize yolumuzu ve enternosyonal durumumuzu gösterecek olan nedir?

Tevfik Rüstü, soruyu şöyle cevablandırıyor. Bu halkın mahiyeti açık açık anlatılmalıdır diyor menfaatleri, çıkarları iyice belli olmalı ve bilinmelidir:

«İşte bu halkın tebyin-i mahiyeti ve tayin-i menafiidir ki, YOLUMUZU BİZE GÖTERECEK VE BEYNELMİLEL VAZİYETİMİZİ İZHAR EDECEKTİR».

Tevfik Rüştü soruyor: «O halde, Türkiyenin bünyesinde sınıflar var mı? Eğer varsa hangileridir? Ve, nisbetleri nedir?»

Çözmek istediği bu meseleyi incelerken adetlerin ifade belâğatına yani istatistiklere başvurmak gibi en önemli bir araştırma ve mütalaa vasıtasından yoksun olduğunu esefle söyliyen Tevfik Rüştü:

Şu kadar ki, -diyor- büyük endüstrinin doğmodığı memleketimizde, büyük kapitalistlerin vücudu olamıyacağı gibi, timar ve zeametin ilgasından sonra da bir aristokrasi teritoryal hatıra gelemez. Esaşen istilâ edilen Avrupa beldelerinden ve eski geleneklerimizden alındığı halde, ISLAMIN FEYYAZ İLHAMLARİYLE istihaleye uğrayan aristokrasi kavramı tam anlamile yaşayamamıştı. Gördüklerimize güvenerek iddia edebiliriz ki; yapımızı, ezici çogunlukla, şehirlerde el emeği ile geçinen esnaf ve gündelikçi ve köylerde ise köylü adı altında topladığımız rençber ve ırgat meydana getirir. Şüphesiz ki, burada olmalıya ve olacağı değil, olanı tesbit ediyoruz.

Tevfik Rüştü, son olarak, MEMURLAR grubunu ele alıyor. Memurların ve bürokratların yeri, -ona göre- halkın kucağıdır; Devlet kapısında çalışan ve Hazineden aldığı maaşla geçinenlerde, yani askeri ve sivil bürokrasi de halkın bağrında erimeli ve onunla kaynaşmalıdır. Bu rolü de, HALKÇI MİLLET MECLİSİ HÜKÜMETİ yapacaktır:

«Gerek Tanzimat-ı Hayriyeden sonraki yıllarda ve gerek Meşrutiyetin ilanından sonraki senelerde, sırf yanlış bir anlayışla, sosyal ve ekonomik yapımıza uygun olmıyarak, tesis ve tâdil edilmesinden dolayıdır ki, MEMUR DENİLEN VE HALKIMIZDAN AYRILAN BİR «GRUP» meydana gelmiştir. KENDİNİ HALK HÜKÜMETİ OLARAK İLAN EDEN Büyük Millet Meclisi Hükûmeti, halkçı prensipleri tatbiki halinde, menfaatleri, gerçekte, emekçi halkımızın ezici çoğunluğu ile müşterek olan ve başlıbaşına bir sınıf teşkil edemiyen memurlar grubunu halkımızın içine iade edecektir.»

(1) Yeni Dünya, No: 168 (14 Şubat 1338).

Ayni yazıda bir «filmi tefrika» Ankaranın mazisine ve AHİLER e ayrılmıştı.

Bu yazıda, Ankara nın tarihte büyük olaylara, tanık olduğu söyleniyor; Ankara da AHİLER zamanına ait bir tarih faslı olduğu, fakat bu faslın karanlıklar içinde kaldığı belirtiliyordu:

«Ahiler Kimdir? Sosyal organizasyonları nasıldır? Nereden, nasıl gelmişler, maksat ve gayeleri neymiş? Bunların hepsi de tarih sahifelerinde meçhul kalmıştır. Surası muhakkaktır ki, AHİLER isminde bir cemaat veyahut bir sosyal tarikat sâlikleri yıllarca buraları bir faaliyet merkezi yapmış, birçok vekavi görmüş geçirmişti. Ahiler, sonradan, dağılışlarını hizlandıran bir takım tarihi sebeplerin ve faktörlerin eklenmesiyle çökün gitmiş bir sosyal varlığa esaslı ve önemli bir teşkilata malik idiler.»

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ İDEOLOJİSİ SOSYALİZM

Vietnam'da gördüklerim

Fransız yazarı Jean-François Kahn Vietnam'da. Eylül'ün son 15 günleri. Amerika'nın en modern süvari (helikopterli) I. Tümeni Vietkonglara (Güney Vietnam Kurtuluş Ordusuna) karşı geniş bir baskın hareketi yapıyor. Balta girmemiş ormanlar ortası Ankhé kampındayız. Gazeteci Iowa'lı Amerikan yüzbaşısına sokuluyor. Yüzbaşı, yeşil Vietnam yaylâsına baktıkça, ağzı sulanarak anlatıyor: «Hayvan yetiştirmek için ne iyi yer. Burada 800 baş davarla insan, koyuya para bile ayırır»— Gece. Amerikan ordusunun «C» damgalı erzak paketi açılıyor. Piliç, salçalı domuz, sıcak kahve, buzlu içki— Petrol lâmbası altında subaylar poker partisi çeviriyorlar. Amerika ilân etmediği bir savaşta gençlerini böyle besliyor, yahut bu yemle ölümün ortasına atıyor—

400 helikopter 5000 kişilik dört taburu topu-tüfeğiyle indirmiş. Vietkong nerede? «Harekât kuşlarla maymunlardan başkası için sürpriz olmadı.» Hepsi topu iki kadın esir alınmış. Getiriliyor. Tam sorguları başlıyacak. Ansızın gaipten «7-8 kurşun havayı titretiyor, kendisini kapan can havliyle sipere atıyor.» Topçu gürlüyor. Helikopterler makineli ateşi açıyor. Uçaklar napalmlı yangın bombalarını hesapsız yağdırıyor— Topraklar yanıyor. Ormanlar yanıyor. 7 kurşunu atanlar ya bulunurlar, ya bulunmazlar. Bulunması şöyle oluyor: Aradan haftalar geçecek. Bir Amerikan devriyesi rastlıyacak: Vücudu kapkara yanık, suda şişmiş, hırpani giysili, yırtık sandallı bir tüysüz delikanlı cesedi— Bu ceset Amerikan ordusuna, petrol taşıma milyarderi Onasis'in bir yıllık kazancı kadar masrafa malolmuştur. «—Yazar, bir ara yaralanmış bulunan 10 Amerikalıdan Steeve Halley'i dinliyor:»

«Ben Amerika'da askerlik yapsam daha iyi olurdu, ama, ne edersin? Burada bulunmak görevimdir. Evet, savaş çok kötü şey. Hani, meselelerin başka çözüm yolları bulunmalıdır. Gerçekten istense—»

Uçaklar havada dört dönüyorlar. Hoparlörler boyuna ortalığa şu haberi tekrarlıyor:

« Vietkong! Sarıldınız. Teslim olun!»

Iowa'lı fırın işçisi Thomas Chrsitian, koca miğferi altında büsbütün çocuk kalıyor. «Kötü bir savaş değil ama kazanacağız— diyor. Bak bizde ne çok şeyler var, herşey var. Vietkong'ta birşeycikler yok. Gereği yapılsa bir yıldan az sürmez bu iş.» Yazar, «gereği»nin ne olduğunu soruyor. Çocuk asker subayından işittiğini söylüyor: «Kuzey Vietnam'a saldırmak!»

Zarif general Norton. Elinde cetvel, perdelerle süslü sahneye çıkıyor:

«Yedi helikopter zedelendi. 42 havan topu, obüs, 32 hava misyonu, 52 ton malzeme harcandı. Bir uçağımız düştü. 300 bin beyanname atıldı. 672 obüs atıldı. 170 tane de 15.5 luk. 15 «Vici» (Vietkong) öldürüldü. 13 esir alındı— Bir radyo malzemesi ile bir banço, iki gitar ele geçti.»

«Vietkong artık formülleri yanyana dizerek çözülen bir denklem olmaktan çıktı— Bir savaş ki, Ele'li safsatacı Zeno'u bayıltır. Descartes'i umutsuzluğa düşürür. Baştanbaşa Vietnam. Amerika'nın son model silâhları için bir deneme alanı. Helikoptaj uzmanı Albay H.O. Cowell diyor ki: Helikopter denilen silâh, isyancılarla savaşta, gerilla savaşı gücünü, hareketlilik ve akıcılık üstünlüğünden yoksun ediyor.»

Fransız röportajcısı, Phnom Penh'e gidiyor. Savaş bölgesinden ayrığının tozu ile gelmiş Vietkong askerinden şu bilgiyi alıyor:

«Helikopter otomatik tüfek için bile kocaman kaz gibi yağlı bir av. Yere indi mi, bir iki dakika geçmeden kendisini toparlıyamıyor O vakte dek de hakkından geliyoruz. Havada çıkardığı kıyamet gürültüsüne bakıp, yapılacak Amerikan harekâtının yönünü öğreniyoruz. Küçük bir mevzie yalandan bir saldırı gösteriyoruz. Helikopterler kalktı mı, inecekleri yerleri elimizce koymuşça biliyoruz: tuzağımıza düşürüveriyoruz onları.»

Sonuç: «Helikopterli harekât çabuk ama taktik yavaş. Ateş gücü var, hedefe isabet yok. Birlikler süratle taşınıyor, taarruzun izlerleyişi donuk kalıyor. Ötede 5-6 Vietkong, köylülerin yere gömdükleri üç hafif tüple koskoca 85 tane havantopunu, üssü ile birlikte havaya uçuruyor. Akla sığar olmaktan çok diyalektik olan bu gerçeklik, stratejicilerden çok edebiyatçıları tatmin ediyor. Bu gerçekliğin dün de, bugün de bir tek adı var: Batağa gömülmek!»

Ho Şi Minh'e açılan 10 sorudan biri şu imiş: «Victnam'da Amerika nereye gidecek?» Kuzey Vietnam Başkanı Ho Şi Minh'in verdiği karşılık şu olmuş: «Batağın dibine dek!»

Sosyalist'in 1967 deki sayıları için hazırlanmış, fakat yayınlanamamış yazıların birer parça olan bu sözlerin üzerinden 4 yıl kadar bir zaman geçti. Vietnam'da Amerika'nın nasıl bir «batağa» saplanmış olduğu bugün birçok olaylarla daha açık seçik olarak gözler önündedir. İşte, 11.1.1971 tarihli Newsweek dergisinde yayınlanan «Vietnam'da Amerikan Ordusunun Başı Dertte» başlıklı yazıdan alınmış bazı gerçekler..

Bütün o teknik üstünlük ve bol imkânlı şartlara rağmen, Vietnam'da bugün 340 bin Amerikan askerinin morali son derece bozuktur. Bunu resmi makamlar da kabul etmek zorunda kalıyorlar. En son, Milli Güvenlik danışmanı Henry Kissinger'in yardımcısı Tuğgeneral Aleksander Haig «Vietnam'daki Amerikan erlerinin moral durumunu incelemek üzere» Nixon tarafından Vietnam'a gönderildi. Bununla da yetinilmiyor Savunma Bakanı M. Laird de Vietnam'a gidiyor Bir Pentagon sözcüsü bu ziyaretle ilgili olarak şunu söylemiştir:

«Bakan Laird'in, bu ayın başlarında Vietnam'a yapacağı ziyaret sırasında ele alacağı meselelerden biri, —doğrusu onu en çok ilgilendiren mesele,— oradaki Amerikan silâhlı kuvvetlerinin durumu ve moralidir.»

Bu moral bozukluğu nasıl yansımaktadır? Birkaç noktada özetlenebilir:

1) Saygon'daki yüksek rütbeli bir Amerikan subayı allegorik olarak: «Vietnam, Amerikan ordusunun damarlarındaki bir zehir haline gelmiştir» diyor. Gerçekten de öyle. Bugün Vietnam'da, üç Amerikan askerinden en az ikisinin damarlarında beyaz zehir dolaşmaktadır. Resmi makamlar böyle söylüyor: «Bir Savunma Bakanlığı sözcüsü: İki yıl önce askerlerin yüzde otuzu uyuşturucu madde kullanıyordu. Bir yıl önce yüzde 40 oldu. Şimdi yüzde 50-60'a çıkmıştır.» diyor.

Bu tehlikeli gidiş karşısında aynı makamların tutumu çok daha ilginçtir. Dergiye göre: «Eroin tehlikesine karşı ciddi bir tepki göstermede ordu gevşek davranmıştır.» Sadece göstermelik tedbirlerle mücadele ediliyormuş havasını yaratmaktan başka birşey yapıldığı yok.

Ötede, zavallı Türk köylüsünün (boğaz tokluğuna bile değil) ömür tüketip ürettiği afyona göz dikiliyor. Sanki Anadolu'da afyon yetişmese gerek Amerika'daki gerekse Vietnam'daki dış ülkelerdeki Amerikan gençliği uyuşturucu madde kullanmıyacak. Hiç değil. Görüldüğü gibi, Vietnam'da uyuşturucu madde kullanımına âdeta göz yumuluyor; kim bilir, belki de el altından kışkırtılıyor. O halde, geriye, bütün o «Afyon savaşı» denilen gürültünün bir tek anlamı kalıyor. Uluslararası finans-Kapital, gençliğin beyaz zehirle ipsharına çoktan razı, hatta bunu körüklüyor. Ancak bu gelişen pazarı kendi elinde tutmak istiyor. Geri kalmış Türkiye gibi ülkelerin köylüsü afyon yetiştiremesin: Uluslararası finans-kapitalin fabrikalarında imal edilen sentetik uyuşturucu maddeler sürüm yapsın. Kavga bu.

Netekim, en son Avusturya'da toplanan bu konuyla ilgili kongrede, sentetik uyuşturucu maddelerin de yasaklanması konusu gündeme bile alınmamış.

2) Üçte iki beyaz zenciyle intihara itilen yüzbinlerce genç art savaşır mı? Daha doğrusu yürüttükleri savaşın dehşetini ve saçmalığını görerek bu genç insanlar taksitle intihar demek olan uyuşturucu maddelere alışkanlıklarına kendilerini kaptırmaktan başka çıkış yolu bulamıyorlar.

Bugün Vietnam'daki Amerikan ordusunun disiplini şu merkezdedir:

«Bir cephe subayı şöyle diyor: «Askerle emir verip onların derhal itaat etmelerini beklemek, hayaldir. Sebebini soruyorlar, ve size de onlara izah etmek zorundasınız... Bir bölük komutanı şayet sicilini savaştan kaçınmıştır, kaydının geçmesin ve sicilinin bozulmasını istemiyorsa, adamlarının itaat edeceklerinden emin olunmadıkça emir vermemektedir. Böylece, erler subaylar arasında kendiliğinden bir anlaşma doğmuş oluyor.»

Vietnam'da erler çığırtkanlıklarına kapılan insanlar, ateşle karşı karşıya gelen birkaç yıllık tecrübelerden sonra, gerçeği görmüşler:

«1968 de buraya ilk geldiğimde daha saldırgandık. O zaman savaşı sürdürürsek son erdir bileceğimize inanıyorduk. Şimdi biliyoruz ki, biz gittikten sonra da savaş devam edecek. Öyleyse niye ölelim?»

Bunu görmüş insan savaşır mı? Çok sıkışırsa, devriyeye gider fakat görevini yerine getirmez. Yahut Kurtuluş Orduşuyla karşılamamak için ne mümkünse yapar.

3) Belli başlı iki hastalık (uyuşturucu madde ve emirlere itaatsizlik) yanında, daha başka problemler de var. Zenci-beyaz kavgaları eksik olmuyor. Ayrıca muvazzaflarla diğerleri arasındaki hava da çok gergin. Bazan öyle oluyor ki birliklerine ateş ediyorlar, yahut muvazzaflar korkularından kantinlere, gazinolara çıkamıyorlar.

İşte, bütün teknik ve diğer maddi imkânlara rağmen, küçücük bir halkın imanlı azmi, kolektif aksiyonu karşısında «ayakları kilden dev»in son durumu: gerçekten Mao'nun dediği gibi, «kâğıttan kaplan» imiş.

Fakat, onun «kâğıttan kaplan» yahut «ayakları kilden dev» olduğu, ancak Vietnam örneğindeki gibi, antitezi ile birlikte gözler önüne serilebilmiştir. Yâni, o antitez varsa, öyledir. Yoksa bizde de sayısız örneklerini gördüğümüz gibi, geri ülkeleri «it dalamış sü[illegible]»ye çevirmesi işten bile değildir.

İŞÇİ SINIFIMIZ

İşe bak

TÜTEN TÜTÜN YANGINI

«Ortalama tütün ihraç fiyatı: 1 dolar 45 sent». Türkçesi 21,75 lira. En seçkin Akhisar tütününe (Ortalama değil) Baş fiyatı, Tekel : 15,25 lira kesmiş. Balıkesir'de Baş fiyat: 10,50 lira. O da «Belirli kişilerin tütünlerine verilmiş.» (Cumh., 26.1.1971). Kiloda 6,50 ile 11,25 lira TEKEL kârı. Ortalama: 100 liralık tütünden, 14 aylık masraf, emek, faiz ödüyen Üretici 50 lira, oturduğu yerde Tekelci 50 lira alıyor.

«Milyonlarca ÜRETİCİ», «sayıları 100 civarında İHRACATÇI» sayılıyor. 160 milyon kilo tütünden Üretici başına 1000 lira, Tekelci başına 18.000.000 lira düşüyor, demektir bu.

Bu Finans-Kapitalin arslan payı. Ya Tefeci-Bezirgân sınıfınınki? Gazete yazıyor (*)

«TEKEL... üreticiyi tüccarın kucağına itti.»

«TÜCCAR, yazıhanelerini kapatarak alımlarda çekimser kalmıştır.»

«Çok sayıda CHP, AP, DP parlementerleri ne Akhisarlı üretici bağırıyor: Tekel bizi sattı.» Tekelci Sermaye daha neleri satmadı ki? O «Satmak» için yarat tılmıştır.

«Güvenlik Kurulu çizmeden yukarı çıktı» diyen profesörün evine o gece bomba patlatıldı «Güvenlik» kuvvetleri Yurt yıkıp, Öğrenci kurşunlamak ve topladıkları kızların memelerine saldırmaktan başka duman bilmiyorlar. Milyonlarca Üreticinin bağrında yanan şu acı tütün, ağırbaşlı Güvenlik Kurulu Paşalarının sayın kulaklarına üfürülse ne olur?... Rahatsız mı olurlar, Mest mi olurlar?

Belki de hiç bir şey olmaz. Yâni: bir kaç Öğrenci Yurdu ve Üniversite daha basılır; beş altı Profesöre «Ülkü Ocakları» ndan telefon edilerek, başlarında bomba patlatılır; kurşunlanacak 30 - 40 öğrenci «Kızıl liste» ye alınıp al kan içinde bırakılır. Bunlar da «İş mi?

Yakarsın bir Tekel veya Amerikan sigarası. Keyfine bakarsın. Düzen düzülür. Bozan bozulur.

(*) «Tütün Piyasasının ikinci gününde: Tekel alım fiyatlarının 8 liraya kadar düşürürken, bazı belgelerde tüccar 4 liraya alım yapmıştır.»

«NURLU» LARIMIZ ve «SARAYLI» LARIMIZ

Şişli'de 7 katlı, 5 lojmanlı, 10 garajlı bir «Sırça Saray» yapılıyor. Gazeteler: «Balkanların en modern ve en lüks polis Merkezi» diyorlar. Polisimizin «Balkanlarda bir tane» olduğunu biliyorduk. Bize daha dokunaklı gelen haber şu:

«Şişli Polis Sarayı: «Sadece vatandaşların bağışlarıyla inşa edilmiye başlanmış». Bu «Hayırsever» vatandaşlar kim ola ki? «Şişli Karakolunu Yaptırma Derneği» imiş!

Demek: «Cami Yaptırma Dernekleri» nin yetmediği anlaşılmış. Doğrusu «Namaz» evde de kılınır. Ama «Dayak» yemek için, ses geçirtmez 7 katlı Karakoldan uygunu bulunur mu?

Finans - Kapital: «DİN» ini de, «DÜNYA» sını da işüinür ve böyle... Altınla tartar.

BİZDE DE «ÜRETİM ve «ORTAKLIK»

«Türkiye Sigorta Acenteleri Cemiyeti» de bir «Forum» yapmış. «Sigorta istihsâl» edenlerin komisyonları 11 yılda yüzde 50 ile 200 arası düşmüş. Hangi «İstihsâl» (Üretim) yapanımızın düşmez ki, sigorta «İstihsal» cilerininki düşmesin?

Forum: «Bankaların hiç bir çalışma harcamaksızın haksız komisyon sağladığı» ndan yakınmış. «Çalışmak» la kim, ne sağlamış ki, Banka o enâyilliği yapsın?

«Bankalar, Sigortacılığı tekelleri altına almışlar» diye kınanıyor. Banka 35 milyon İnsanımızı tekeline almış ta, bir avuç «Prodüktör» ü (Müstahsili) mi bağışlıyacak?

«Prodüktör» ler bakmışlar olmıyacak: «İstihsal» için «Bir Anonim Ortaklık» ta biz kuralım demişler...

Ya 35 milyon İnsanımız ne kurmalı?

Ağırişçi

EKONOMİ POLİTİK

Bugünkü Türkiye Ekonomi - Politikası

İlk yabancı sermaye «İnkılâbı»

Türkiye Finans - Kapitalinin üçüncü gizli faaliyeti: bütün ruhu ve kalıbı ile teslim olduğu Uluslararası Finans - Kapitale ne denli kaynaşık bulunduğunu halktan ve milletten saklamak çevresinde toplandı. Ve doğrusu, mahkemede herkesin gördüğü dişi deveyi, şahit gösterip erkek diye karara bağlatan Emeviye Sal tanatının bu özbeöz mirasçısı ülkede, bu ikiyüzlülük hiç de büyük marifet sayılamazdı.

Bu adatış nasıl yapılıyor? Bayağı, hiç utanmazca varı yok gibi göstererek yapılıyor. Türkiye'de Kapitalist sınıfını bir anda 39 binden 150 küsur bine çıkarmak nasıl yoku var etmekse, Yurdun iliklerine işletilmiş Uluslararası Finans - Kapitali yok etmek de, aynı kaygısızlıkla, onun tersi yapılarak beceriliyor. Yabancı sermaye mi? Ne haddine! Kemalist Türkiye'ye yabancının tırnağını sokacak olanın alimallah anını karışlarız!

Bir kaatilin cinayetini saklayışı, Yerli Finans - Kapitalin Uluslararası Finans - Kapital izlerini yok edişi yanında pek mâsum bir davranış sayılabilir. 1908 - 19 Meşrutiyet burjuvazisi, «Müslüman dini aşikâre» yolundan, kendisini yüzdeyüz Uluslararası Finans - Kapitalin (Yedi Düvelin) açıkça emrine adamıştı. Onun için 5 yılda Koca İmparatorluk hemen bütün Avrupa ve Afrika gövdelerinden budandı. İkinci 5 yıllık İlk Emperyalist Evren Savaşında, İmparatorluğun Asya (Arab - İslâm) dalları değil, Küçükasya (Anadolu) gövdesi bile tırpanla doğrandı.

Komprador Meşrutiyet burjuvazimizin kılı bile kıpırdamadı. Yâni «memleketi takım takım Bolşeviklere» mi sunacaktı? «Memleket»: ya Hürriyet ve İtilâf Partisi'nin İngiliz Mandası, yahut İttihat ve Terakki Partisi'nin (Alman yenilince) Amerikan Mandası ülküsüne adanacaktı. Fakat, biraz gerçeğe bakan Yerli Millî Burjuvazi: Mandalaşmakla, ortada Türkiye denilecek bir şeyciğin kalmadığını sezmekte gecikmedi. Onun için, Finans - Kapitalin İstanbul'u kendi topu tüfeği ile işgal etmesine gık demedi de, maşa gibi kullandığı Yunan'a İzmir'i işgal ettirisi önünde ayaklandı. Hele Yunan Bursa'ya girdiği gün, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde: «Şeytan da oluruz, Bolşevik de oluruz!» çığlığını koparmaktan geri kalmadı.

Blöf tuttu. Uluslararası Finans - Kapital, Anadolu'nun «Şûrâlar Hükûmeti» kurmaması için Yunan önünde tarafsız kaldı. Aslında Uluslararası Finans - Kapitalin bütün amacı: çorak Anadolu yaylâsı değil, tereketli Arap - Acem Petrol topraklarını tekeline almak ve Kuzeyde önlenemeyen Bolşevik selini, Kafkaslar ötesinde sed ve bend etmek idi. Halifeliği - Saltanatı (Alman Genelkurmayının düzdüğü Panislâmizm ve Pantürkizm korkuluğunu) kaldıracak ve «Misak'ı Millî» kabuğu içine çekilecek Kapitalist bir Türkiye, her iki Dünya Finans - Kapital amaçını gerçekleştirmek için en ideal istihkâm olabilirdi.

Ne var ki, kimi 19. yüzyıl kafalı sömürgecilerin, Helenizm «Megola İdea» hayaliyle kışkırttıkları gerçekçilik dışı Millî Kurtuluş Savaşı ile kan dökülmüştü. Nüfusun yüzde 80'i köy, yüzde 19'u şehir küçükburjuvazisi olan Müslüman - Türk halkına, dün bir numaralı düşman diye gösterilmiş bulunan Yabancı - Gâvur Finans - Kapitali («Emperyalizm ve Kapitalizmi») bir anca can yoldaşı, kankardeşi ilân edivermek hiçbir babayiğitin yiyebileceği yoğurt değildi.

Öyleyse gizli çalışılacaktı. Hem de Emperyalizme karşı en ufak bir ciddi düşünce ve davranışı, daha kımıldamadan: «Gizli faaliyet», «Cemiyet'i Hafiyye» ilân ederek en tehlikeli düşman gibi «kanun dışı» saymakla, kendi gizli faaliyeti maskelenecekti. Cumhuriyet Türkiyesi'nin taşı toprağı barut kokan ilk günlerinde, Osmanlı Fâtihlerinin zaptettikleri yerlerde Yazım yaptıkları gibi, askerce bir «Durum Yargılaması» (Vaziyyet Muhakemesi) yapıldı.

1929 yılı Türkiye'de Finans - Kapital örneği 166 Şirket vardı. Bunlardan 13'ü Ticaret, 7'si Banka olmak üzere 20'si açıktan açığa «ecnebi» idi. «Ecnebi»: Osmanlı düzeninde babadan oğula Dirlikçi olmayan kişilere denirdi. Onu modernleştirdik: «Yabancı» yaptık. Şirket sayısı bakımından 166'da 20'si (%12,04) açık Yabancı Sermaye idi. Ama geri kalan (Yerli Millî gibi gösterilen) 146 Şirketin Sermayesine daha bakar bakmaz, bir acı gerçeklik sırıtıyordu: Bu 146 Şirketin 156,8 milyonu (şimdiki 10 milyarı) bulan sermayesi içinde yalnız 78,2 milyonu Türk lirası idi; geri kalan 78,6 milyon lirası: Sterlin - Fransız Frangı - İsviçre Frangı, yâni yabancı para idi! (H. K.: Emperyalizm ve Türkiye'de Kapitalizm kitaplarına bakıla).

Şirketlerin sayıda yabancı olanları % 12.4'ü görünür. Sözde yabancı olmıyanların ise % 50,12 paraları açıkça yabancıdır. Toplasak, % 62,16 şirket varlığı: İlk bakan göze, kör değilse, mutlaka görüneceği kadar açık seçik Yabancı'dır. Açıkça yabancı kalan 20 şirketin, öteki 146 sözde «Yerli Şirkete oranla mutlak daha büyük sermayeli olacağı düşünülsün. 1979 yılı, Türkiye Finans - Kapitalinin en az % 70 sermaye gücü ecnebi - yabancı demektir. Ve Finans - Kapital olarak Türkiye Ekonomi Temeli gibi, Sosyal - Politik - Kültürel - Dincil ve ilh. tüm Üstyapı ilişkileri alanına bu yabancı gücün yüzde yüz diyemezsek, yüzde 70 egemen olacağı anlaşılmıyacak dâva değildir.

E, hani bizim «Antiemperyalist ve de Antikapitalist» Millî Kurtuluşumuz?.. Takkenin böylesine açık rakamla düşüp kelin görünmesi önünde birşeycikler yapılmamalıydı. Olmaz böyle şey! denildi. Ve o zamanki havanın stili ile hemen buyuruldu:

«— Çıkarın, şu kâfir şirketlerin başlarındaki «ecnebi» şapkaları!..»

Büyük Millet Meclisi'nde Deli Hâlit Paşayı bir kurşunda öldürüp, elini kolunu sallıyarak dolaşan yaman Ali Bey (Afyon) «Nafia Vekilliğinde» kimi. Yabancı Şirketleri Devletleştirdi. Onu gören öteki şirketler başlarındaki Şapkaları çıkardılar. Ama daha önce «Şapka İnkılâbı» yapılmış bulunduğu için, saygı duruşuyla ellerinde tuttukları şapkaları atmadılar. Aynaroz Kadısı'nın karısına şarap küplerini gösterip· «İç, Eda.. iç! Ben onların kâffesini sirke eyledim!» diye haykırdığı gibi oldu.

«— Bu şapkadır. Şapka Türk serpuşudur». denildi. Herkes başına şapkayı geçirince: Gâvur - Müslü man kalmadı. Yerli - Yabancı hepimiz «bir güneşte çamaşır kuruttuğumuz için» sıkı - fıkı «Akraba» olduk

Şaka etmiyoruz. Türkiye'de Yerli Finans - Kapital ile Uluslararası Finans - Kapital arasındaki kaçar - göçerlik, tıpkı kadınların Peçe ve Çarşaf İnkılâpları gibi hoş bir estetik «Devrim» le ortadan kaldırıldı idi.

FİNANS - KAPİTALİN 3. İKİYÜZLÜLÜĞÜ

Kamuflâj, o kamuflâj. Türkçe'de Kamuflâja: Peçeleme denir. Türkiye'de Finans - Kapital: en büyük «Peçeleri Kaldırma İnkılâbı» kampanyaları ortasında peçelendi. O gün, bugündür, burjuvazi, Cumhuriyet burjuvazisi o peçeyi bir daha kaldırmamak için elinden geleni ardına koymadı. Ve Finans - Kapital hay dudu, ne yaptı yaptı, karda gezip izini belli etmemenin yollarını iyice buldu. Yerli - Ulusal Finans - Kapital ile Yabancı - Uluslararası Finans - Kapital arasındaki bütün sınırlar yazboz tahtasına çevrildi. Alabildiğine birbirine karıştırıldı.

Öylesine ki, Türkiye'de nice kıl kuyruklar, «Bir Finas Kapital de var mıymış?» gibilerden dudak büktüler. Hâlâ, kimi «Sol - Sosyalist» toplantılarında «bilimsel» likte ve de rakamda, istatistikte ve de keskin uzman ekonomistlikte burunlarından kıl kopartmıyan pek seçkin ve saygın «Bilimsel Sosyalist» ler, Finans - Kapital sözcüğünü ağızlarına aldırtmamak için kanteri dökerler. Ve de Emperyalizmi bir kalemde «Sınır dışı» göstermek bâbında. Zâl Oğlu Rüstem çıkışları yaparak, Sosyalizm adına Ali Cengiz oyununa kalkışıp, bilime milime cirit attırırlar.

Sözde «Sol» un, gerçek «Sağ» ile şaşılacak kertede açık açık ve rahatlıkla «İşbirlikçilik» etmeleri neye yarıyor? Ülkenin en yakıcı problemine duman perdesi yaymıya. Gene de, İngiliz'in dediği gibi: «Olaylar inatçıdırlar.» Her türlü «Çarşaf İnkılâpları» ötesinde. Finans - Kapital mızrağı çuvala sokulsa bile, ucu her gün milletin en nâzik yerine batarak kendini yer yer ele vermekten geri kalmıyor. «Peçeleme» için koskoca bir Başbakanlığa bağlı harıl harıl işletilen «Devlet İstatistik Enstitüsü» kuruldu. Ol görüp saklanamıyor.

1963 yılında yapılıp 1968 yılında Türkçe ve Amerikanca yayınlanan: «Sanayi ve İşyerleri Sayımı: İmalât Sanayii» (Türkçe bilmiyorsanız: «Census of Manufacturing Industries and Business Establishments: Manifacturing») tam 1112 sayfalık iri yarı, (normal kitapların iki kat boyunda), ağırlığından taşınmaz, sayfa çokluğundan okuyana göz karartısı ve miğde bulantısı verir muazzam bir kitaptır. Eserin tek amacı: Uluslararası Finans - Kapitale, en elverişli sömürü alanını araştırma zahmetine katlanmaksızın, Devletçiliğimizin masrafı ile buluverip sunmaktır. Sosyal ilişkiler üzerine her rakam, içinden çıkılmaz bir bilmece - bulmaca oyununa çevrilmiştir. Belli ki Efendilerimiz, kendi çıkarları dışında her problemi peçelemek için ku rumlar düzenlemişlerdir.

Bu kitapta Yabancı veya Yerli Kapitallerin durumları üzerinde yalnız 23 sayfacık ayrılmıştır: 40 ta 1 bile değil, hemen hemen 50 de (48 de) 1 kadar bile önemsiz konu! Türkiye'yi kaç tane yerli, kaç tane yabancı Finans - Kapital ve iri Kapital, kaçar lira sermaye koyarak, ne denli sömürüyor? İstatistik Enstitüsü'nün baş görevi bunu maskelemektir. Hiç değilse etimizi gâvur mu daha çok ısırıp yiyor, Müslüman mı? Onu bile Türkiye halkının öğrenmesi için bir devlet çatkı kurulmuş!

Türkiye'de 6224 numaralı ve numaracı bir «Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu» var. Buyur etmiş topraklarımızı ve insanlarımızı Yabancı Sermaye adlı Uluslararası Finans - Kapitale... 1963 yılı, Uluslararası Finans - Kapitalin (U.F.K.) Türkiye kaynaklarına karşı gösterdiği «cilve» şu rakamları belirtiyor:

	Sunulan Proje	Bakanlarca Müsaade edilen	Yatırım için için kararname bekliyen	Yabancı Teşvik Komitesinde incelenen
Milyon Lira	1.576,4	907,2	669,7	81,3

(Pr. Dr. A. F. Açıl: «Türkiye Tarımında Sermaye Sorunları», 1965 broşür)

Bir buçuk milyar liradan aşkın proje sunulmuş, 1 milyara yakını kabul edilmiş, yarım milyardan çok fazlası kararname bekliyor... Sonuç? Pr. Açıl'a göre: «Sermayenin esas kaynağı tasarruftur.» (a'y., s. 17): Sömürü değil!... Onun için, Sayın Profesör Doktor Açıl'lar, Kanunun bunca «teşvik» lerine rağmen Yabancı Sermaye'nin Türkiye ekonomisine çok az girmiş olmasından yakınır. Uluslararası Finans - Kapital. daha çok Anonim, Limited Şirketlere «iştirak» (katılma) göstermektedir. İş kollarına göre katılışları şu orantıdadır:

Lâstik Sanayii	Kimya Sanayii	Gıda, İçki Tütün Sanayii	Tarım
‰ 21,1	% 17,8	% 13,5	% 0,5

Bu rakamlar bize ne söylüyor? Hemen hemen hiçbir şey.

1112 sayfada 23 sayfalık Sermaye Durumu istatistikleri ise, ondan daha gözboyayıcıdır. Orada, bir yol büyük işletmelerde ne yerli, ne yabancı sermayenin gerçek rakamları verilmez. O en büyük Devlet esrarı gibi saklanır. Yalnız İşyeri Sayısı üzerine atılar. 23 sayfalık veriler bile, yabancı sermayeli işyerlerinin tam ve belirli sayısını dahi gösteremez. Gülünç bir orantı taslağını yapar:

Büyük İşletmeler	‰ 100 yabancı sermaye	% 50 den çoğu YABANCI azı Kamu	Özel	Karma (Özel+Yabancı)
3012 Toplamından	49	2	31	1
237 Devlet kesiminden	1	1	—	—
2775 Özel kesimden	48	1	31	1

% 50 den Çoğu yerli ÖZEL azı

	Kamu	Yab.	Kar. (Kamu + Yabancı)
Toplam	15	31	12
Devlet	5	—	10
Özel	10	31	2

% 50 den çoğu Yerli KAMU azı

	Özel	Yab.	Kar. (Özel + Yabancı)
Toplam	18	2	2
Devlet	18	2	2
Özel	—	—	—

Herbiri eşit paylı (Kamu + Özel + Yabancı)		‰ 50 si Yerli Kamu ve Özel % 50 si Yabancı (Yarısı yerli, yarısı yabancı)	
Toplam	2	Toplam	8
Devlet	1	Devlet	—
Özel	1	Özel	8

Bu hiçbir şeyi açıklamıyan karmakarışıklık, bir şeyi gizliyemiyor. Hiç değilse sayı bakımından Uluslararası Finans - Kapital şaşılacak bir yaygınlıkla: Devletin, Devlet İktisadi Teşekküllerinin, Özel İdarelerin, Belediyelerin, Köy Tüzel Kişiliğinin, Türkiye Cumhuriyeti Uyruklu Özel ve Tüzel Kişilerin sermayeleri ile birbirinden ayırdedilemiyecek kertede içli dışlı kaynaşıktır. Finans Kapital'de gâvur, müslümandan ayırdedilemez. Ve edilmemesi için özel bir kamu cabası harcanmaktadır. Hepsi senden benden Türk ve Müslüman geçinir. Karda gezerler, izlerini belli. etmezler.

Finans - Kapitalin yerlisi ile yabancısının sermaye bakımından orantısı üzerinde bir fikircik olsun edinmek için, kimi Sanayi kollarında Sınaî Kalkınma Bankası İkrazları'na bakalım:

	Özel İşletme Toplamı	İkrazcı Firma Toplamı	İşletme oranı	Değer toplamı	Döviz ile İkraz	Sermaye oranı
1958	4.926	389	% 7,8	211,218,000	66,015	% 31,2
1965	2,775	708	25,5	848.854.000	349 887	42,3

Uluslararası Finans - Kapital bir tek banka kanalından, Türkiye sanayiine 8 yılda nasıl girmiştir? 1958 yılı Sayıca büyük işletmelerin % 7,8'ine, 1965 yılı % 25,5'ine katılmıştır. Sermayece, 1958 yılı % 7,8 işletmelerin % 31,2 oranını, 1965 yılı % 25,5 işletmelerin ‰ 42,3 oranını kaplamıştır.

Bugün Yerli Finans - Kapital, Uluslararası Finans-Kapitalin Türkiye'de egemen büyük sermayenin tam tamına kaça kaçını kapladığım büyük kıskançlıkla saklıyor. O orantı 1929 yılı % 70 civarında idi. Bugün, yalnız bir banka kanalından yatırımların % 42,3'ünü ele geçirmiş bulunuyor. Her yıl ‰ 1 - 2'den fazla artış temposu ile Türkiye Sanayii üzerine tahakkümünü yürütüyor.

IRKCILIKTAN SINIF MÜCADELESİNE

Ekonomik - politik buhran, bunun ayrılmaz parçasını oluşturan Hindi Çini, Orta Doğu emperyalist savaşı, siyahların nitelik ve nicelikçe gelişen eylemleri, halk savaşları vb. gibi ülke ve dünya çapındaki nedenler «ayakları kilden dev»i her gün biraz daha uçuruma sürüklemektedir. Bu yazımızda Amerikan toplumundaki siyah halkın verdiği mücadelenin son yıllardaki gelişimini inceleyeceğiz. Daha sonraki bir sayımızda da Amerikan toplumunun içinde bulunduğu durumu genel çizgileriyle belirlemeye çalışacağız.

Silâh fabrikatörlerinin, petrol krallarının, pentagonn «beyaz iktidarı» nın ırkçı politikası, gene bu iktidarın istediği biçimde, başlarda siyahlarda da ırkçı bir politikayı doğurmuştur: siyahın beyaza karşı beyazın siyaha karşı mücadelesi, Ancak aradaki fark, ABD nin ırkçılığı, bilinçli olarak, egemen sınıfın, beyaz emekçi sınıfların milliyetçilik duygularıyla oynayarak beyaz - siyah emekçi ,sınıfları birbirine düşman etmek politikasına dayanmaktadır. Bu aşağılık faşist politika bugüne değin, zar - zor da olsa, yürütülmüştür. Şiddet karşı şiddet, beyazı siyaha düşman etme tahrikçiliğini bir kaç örnekle somutlaştıralım: 1968 de Martin Luther Kingin öldürülmesini izleyen gösterilerde Şikago polisi, vali Daleyin «öldürmek için ateş ediniz» emrini dinleyerek bir kaç siyahı acımaksızca öldürmüştür. Georgiede Augusta polisi geçen Haziran ayında 6 siyah öğrenciyi kurşunlayarak bir başka cinayet işlemiştir. Her zaman «düzeni sağlamak» için çağrılan «milli muhafızlar» Berkeleyde 1, Kent Statede 4 kişiyi: bölge ve federal yetkililerce desteklenen polis Siyah Panterlerden tam 28 militanı hunharca katletmişlerdir. (Fred Hampton, Şikagoda yatağında öldürülmüştür.) Ve sıralayabileceğimiz yüzlerce insanın kanıyla somutlaşan örnekler. Işte POLIS DEVLETI

Siyah direniş bazı beyazların da katılmasıyla önceleri vatandaş haklarına sahip olmak için ve ayrımcılığa karşı olarak başladı. Mücadele yasak çerçevede kalmayı öngörüyor ve kitleleri direnişe çağırmıyordu. Bu ilk devredeki en önemli örgütler: «Renkli» insanların ilerlemesi için ulusal örgüt (R.N.A.A.C.P.), Southern Regional League vb. M. L. Kingin örgütü Güney Hıristtiyan Liderleri Konferansının ortaya çıkmasıyla (S.C.L.C.) mücadele özellikle Güneyde bazı beyazların katılması ve siyah kitlelerin desteğiyle bazı başarılar elde etti. Ama, Güneyde tarımda çalışan siyahların Kuzey sanayi bölgesine kaymasının büyük etkisiyle artan işsizlik, evsizlik, beslenmeme, polis baskılarına karşı pasif direniş biçimi uzun ömürlü olamadı. Siyah hareketin ikinci evresi, sınıfsal temele oturmayan, sınıf mücadelesini gözden kaçıran bazı halklar için pasif direnmeyi öngören bu çıkıştan sonra başlar.

Bu evrede, A.B.D. nde gittikçe gelişen işsiz, yarı proleter siyah kitlelerin öncüsü olarak ortaya çıkan bazı örgütler bağımsızlıklarının kazanan veya mücadele yürüten bazı Afrika ülkeleri ile birleşmeyi temel olarak alırlar. Bunlardan Irk Eşitliği Kongresi (C.O.R.E.), şiddete karşı olan öğrenciler Koordinasyon Komitesi (S. N. C. C.) gibi örgütler 1967 yılında «Blak Power» (Siyah Iktidar) sloganını ortaya attılar.

Ancak, iktidar probleminin somutlaşmasında gözle görülür bir gelişim varsa da «hangi sınıfın iktidarı?» sorusu yine göz önüne alınmamıştır: Beyazın bir kaç yüzyıllık baskısına, onun taklit edilmesine, onun geleneklerine karşı siyahların bir araya gelmelerini söylemek isteyen, izlerini taşımakla beraber katıksız «siyah ırkçılık» tan oldukça uzaklaşmış yeni bir adım ve yarının habercisidir «siyah iktidar».

Gelişiminin üçüncü evresine, bir kaç siyah grubun «beyaz emperyalizmine karşı mücadele» sloganının atmasıyla geçilir. Bu hareket beyaz emperyalizme karşı mücadele yürütmenin ancak Afrika gerçeğine ve ABD dışındaki Ulusal Kurtuluş Hareketlerine dayanmakla mümkün olacağını söylemektedir. İçeride henüz sınıf gerçeğine oturmayan hareket, yine sınıfsal incelemesi yapılmasa ve ırkçılık izleri taşısa da, enternasyonalist bir düzeye ulaşmıştır. Bu arada ırkçılığın ABD katil devleti tarafından körüklenmesi, beyaz ve siyah, beyaz - siyah ırkçılığa, Hindi Çin savaşına karşı kitle eylemlerinin artması sonucu dayanılmaz hale gelen polis baskı ve terörü, Amerikayı baştan başa kaplayan ekonomik - siyasi buhranın en çok siyahlarda yansımasının mücadelesi gerekliliğini tam çıplaklığıyla ortaya koymaya başlamıştır.

Mücadeleyi, ırkçılıktan sınıf mücadelesi temeline oturtan Black Panther Party (Siyah Panter Partisi) 1966 sonbaharında Oaklandda, ghetto çerçevesi içinde «beyaz teröre» karşı «kendi kendisini savunma» olarak doğmuştur. Ancak, içerideki ilerici etkiler ve geçmiş deneylerin kitlelerin genel ekonomik - sosyal - siyasi buhran içindeki durumlarının doğru değerlendirilmesi sonucu belirliyen etkenler olmuştur. Yani: ghettodan sınıf kavramına, ırkçılıktan sınıf mücadelesine; pasif direnişten aktif direnişe; milliyetçilikten enternasyonalizme. Siyahlar tarafından yönetilen bir parti böylelikle siyah hareketi tarihinde ilk kez ırkçılığa kökünden (kapitalizm ve emperyalizm) saldırmaktadır. Dogal olarak, B.P.P. henüz Markssit - Leninist berraklığa kavuşamamıştır. İçinde bazı ideolojik karışıklıklar, bulanık milliyetçilik düşünceleri, ırkçı kapitalist emperyalizminin daralttığı siyah çemberi bütünüyle aşamama sakıncalarını taşımaktadır. «Siyah Panterler» artık «Siyah iktidarı» değil, «Halk İktidarı» nı savunmaktadırlar. «Siyah topluluğumuzun beyazlar tarafından yağmasına son vereceğiz» yerine «.... Kapitalistler tarafından ....» doğru düşüncesini benimsemektedirler. Haziran 1968 Anti faşist Birleşik Cephe Konferansından bu yana.

Kendi mücadelesini kendinin yönetme iradesinin yanında ittifaklar aramaktadır. Koruyucular değil. «Guettaizet thin King»e (beyaz zehir alışkanlığına bilinçsiz şiddet hareketlerine, yağmacılığa, siyah ırkçılığa yol açan umutsuzluğa) karşı mücadele «birlik ve topluluk anlayışını da geliştiren, yanlış eğilimleri önleyen siyasi eğitim. B.P.P. ghettoda yaşayan çocuklara kahvaltı dağıtmakta, mahkumların kefaletle serbest bırakılmaları için para toplamakta, polis baskı ve terörüne karşı örgütlenmesini geliştirmektedir. Angela Davisin de üyesi olduğu A.B.D. Komünist partisi, Soledad Brothers (B. P. P. nin üyesi olan bu örgüt eski Vietnam askerlerini içinde toplamaktadır) B. P. P. yi desteklemektedir.

Dünya devrimci örgüt ve kitleleri, dünya savaşan halkları ölüm cezasından kurtardığı 6 Basklı devrimciden sonra, şimdi de vakında mahkemesine başlanacak B.P.P. nin yiğit devrimcilerinden Angela Davisin kurtarılmasına hazırlanmaktadır.

Angela Davis, siyah mahkumların kurtarılması için düzenlenmiş bir saldırıda kullanılan silâhları satın almaktan suçlu olarak 10 Ekim 1970 te yakalanmıştır. Istenilen ceza ölümdür. Angela Davis, A.B.D. nde (Kaliforniya Üniversitesinde 1969 yılında) asistan - profesör olan ilk siyahtır. Yakalanmazdan önce, polis baskısı sonucu, gizli olarak çalışmaya başlamıştı.

B.P.P. nin önde gelenlerinden, «Gölgedeki Siyah» ve «Siyah Panter» adlı kitapların yazarı, B.P.P nin Enformasyon Bakanı Eldridge Cleaver bugün Cezayir başkentindedir. Partinin Uluslararası haberleşme merkezi buradadır. E. Cleaver aynı zamanda partinin teorisini geliştiren kişiler arasındadır. Yazımızı Cleaverla geçenlerde yapılan bir görüşmeden alıntılarla bitirelim.

«A.B.D. nde gelişen illegal devrimci hareket temelini halk ile yönetici sınıf arasındaki çelişkilere dayandırmıştır.

«Irk kavramına karşı sınıf kavramıyla karşı çıkıyoruz.

«Emperyalist sistem sadece bir A.B.D. gerçekliği değildir. Enternasyonal bir sistemdir. Avrupanın yönetici sınıfları Amerikan yönetici sınıfıyla sıkı ilişkiler içinde işlerini yürütüyorlar. Bu sistemin bütünüyle savaşmak ancak çeşitli emperyalist ülkelerin ilerici ve devrimcilerinin bir araya gelmeleriyle gerçekleşebilir.

«Hareketimiz sadece siyahları değil, A.B.D. nde mücadele eden tüm ilericileri içermektedir. Cezayir büromuz aşağı yukarı, halklar elçiliğidir. Zaten bizim de, State Departmentin baskı ve karşı - devrimci davranışlarına karşı geliştirmek istediğimiz budur.»

Çoğalan deneylerinin doğru değerlendirilmesi, olumlu, tutarlı iç ve dış etkiler B.P.P. yi daha büyük boyutlara ulaştıracak, Marksizm - Leninizm üzerindeki karmaşılıklar mutlaka arındırılacaktır. Savaşan dünya halkları ile Amerikan ve devrimci dünya kamu oyunun da desteğini alıp, ırkçılık ve şovenizmin tüm izlerini sildikten sonra bu birlik ve beraberlik içinde siyah halkın mücadelesi mutlaka başarıya ulaşacaktır.

HALK DERSLERİ

DEDENİN DEDİKLERİ

Yedinci Ders :

İşveren düzeninin orman kanunu

İşçiyi Patron beğendi. İşgücünü pazarlık etti. Satın aldı. İşyerine soktu. Üstüne kiliti sürgüledi. Akşamlara dek çalışılacak. Kaç gün?... Onu Allah bilir. Ne Şeytan bilir, ne Patronun kendisi bilir.

Başlıyan işin kaç gün, kaç saat süreceği İşverenin çıkarına bağlıdır. Ancak bu İş'de, Patron da: sanıldığı, göründüğü, iddia ettiği gibi «HÜR» müdür? Ne gezer.

Patron bir yol çıkarına zincirle bağlıdır. Patron sermayesinin kölesidir. Sermaye, çıkarın kölesidir. Çıkar, kimin elindedir? Hiç kimsenin elinde değildir Hele işe kaptanlık eder görünen Patronun hiç elinde değildir. İşveren yalnız burnundan halkayla, çıkar halkasıyla zincire takılmış ayıya benzer. Çıkar zinciri neriye sürüklerse, Patron oyısı orıya sürüklenir.

O bakımdan zavallı bir hayvancıktır İşveren. Balta girmemiş bir Cöngül ormanında avlanmıya çıkmış bayağı yırtıcı bir yaratıktır. Bakarsın, yağlı bir av tutar. Homurdanarak yer. Ondan keyiflisi yoktur. Bakarsın ,arkasını döner dönmez, bir başka hayvan (bir başka İşveren) onu av etmiştir. Çıtır çıtır yer. İşverenliğin Orman Kanunu böyledir: ya yiyeceksin. ya yenileceksin!

Çıkar zinciri İşverenin elinde değil, İşverenin kendisi çıkar zincirinin elindedir. Ya o çıkar zinciri kimin elindedir? Onu, yeri gelince göreceğiz. Çıkar zinciri Patron ayıyı burnundan halkasıyla ummadığı yerlere sürükliyen «Piyasa» dedikleri Pazar'dır. Patron çıkarına, çıkarı Piyasaya esirdir. Gene de binlerce yılların hayvanlaştırdığı İşverenler, o gidişi bir Hürlük özgürlük diye yutmıya ve yutturmıya çalışırlar.

İşverenin kendisi de, kurduğu düzen de: alışveriş yapılan pazarın binbir inip çıkmasına, fiyatların dalaveresine bağlıdır. O yüzden, İşçinin de alınyazısı, İşgücünü sattığı Patron hayvanın sürüklendiği yerlere göre çizilir, bozulur durur.

Bu neden böyledir? İşveren belâsını bulmuş. Better olsun, yahut açgözlü hayvanlığı ile kalsın. Ama biz İşçiler niçin bu oyuna düşürülmüşüz? Bizim taksiratımız ne? Neden eski atalarımız gibi köylülükte, yahut esnaflıkta bile tutunamamışız? Nasıl olmuş ta şehir mahşerlerinde Işyeri denilen katran kuyularına gelmiş, yapışmış, düşmüşüz?

Orasını şimdilik bir yana bırakalım. Böyleyiz. Ve İşyerlerinde alınyazılarımız, hep günlüğüne, bir gündeliğine yazılır, hesap edilir. Bu hesaba: Ücret, yahut Gündelik denir. Bize de vaktiyle ecir (ücretli) denirdi, şimdi gündelikçi, adı verilir.

DEDE HANDE

Arama mı, Haçlı ordusu İşgali mi?

(Baştarafı 8. sahifede)

çalıştırılması mümkünken, halen 850 işçi çalıştırılmakta ve tezgâhlar boş tutulmaktadır. (Çünkü, satınalma gücü düşük olduğundan satışlar durmuştur).

Teksif grevi yayılıyor (Bilinçli işçilerin söylediğine göre bu bir «şike grev» yani, patronlar, satılık gangester sendikacılarla işbirliği yaparak uyguladıkları lokavt'a Grev kılıfı giydiriyorlar). Üç aydan beri işçi aylıkları ödenmediği için YSE-İŞ ile İL-YSE sendikasının bölge çapında başlattıkları «işi aksatma boykotu» Hükümete günde 300 bin liraya mal oluyor» (Aynı gazete, 20 Ocak) «Sinema biletlerine 50 kuruş ile 2 lira arasında zam yapıldı. Ünlü zenginler bakara masasında suçüstü yakalandı. 10 ayda vergiden kaçırılan gelir 1,5 milyar lira (vergi kaçakçılarının başında finans kapital kodamanlarının geldiğini söylemeye gerek bile yok)» (Aynı gazete: 23 Ocak) «İşverenler Türk-Iş'i yardıma çağırdı: Türkiye İşveren Sendıkaları Konfederasyonu, montaj sanayiindeki işçi tensikatı ile ilgili olarak Türk-Iş'i işbirliğine çağırmıştır.. alınan tedbirler sonunda mamul maliyetleri (yani: finans kapital malları) anormal şekilde artmış ve satışlar hemen hemen durmuştur. Kriz had safhaya erişmiş ve işyerleri istihsallerini büyük ölçüde daraltmak mecburiyetinde kalmışlardır (yani: binlerce işçinin işine son verilmiştir).» (Cumhuriyet 24 ve 25 Ocak sayıları). Aynı gazetenin, 28 Ocak manşeti: «Sümerbank 20-50 zam yaptı», 29 Ocak manşeti: «Akaryakıt, elektrik ve demire zam geliyor» Başta işçi sınıfımız olmak üzere, emekçi halkın her gün yaşadığı olayları daha fazla uzatmak gereksiz. Olayların özü şu: İşçi gücünü satmaya, patronlar metalarını satmaya pazar bulamıyor. Çünkü; ekonomiye ve dolayısiyle topluma egemen olan Finans Kapital kodamanları ve Tefeci-Bezirgânlar: Tekel kârını artırmak için zam üstüne zam yaptıkça, gittikçe düşen talebin arzı karşılamasına imkân kalmıyor. İşsizlik ve pahalılık halkı kırıp geçiriyor. Finans kapital iktidarını ta temelden zangır zangır titreten işte bu olay. Finans kapitalistler çetesi ne yapsın buna? Aşırı tekel kârından vazgeçemez; onsuz yaşamasına imkân yok. Tekel kârını arttırsa, bu sefer de satışlar duruyor. Bu kördüğüm, Haçlı Seferi batağına çekiyor onu: Halkın bilinçsizliğini ve örgütsüzlüğünü sömürerek ayakta durabilmek için kiremitliği karıştırıp duruyor. Bir taşla başlıca şu iki kuşu vurmak istiyor: 1 — İktidara memur ettiği avane takımı iyice yıprandı; onu değiştirmek, yeni bir «alternatif» yaratmak, 2 — Satılık gangaster kurşunları ve sağ oportünistlerin Hacivat - Karagöz oyunları ile haklıyamadığı işçi sınıfı sosyalizmini ilerde sol maceralara sürükliyebilmek için bu »Çocukluk Hastalığı»nı popülarize etmek.

İşçi Sınıfı militanlarına düşen ilk görev: Gün geçirmeden İşçi Sınıfının Partisini örmeye girişmektir.

DUYURU

SOSYALİST gazetesi ile TARİHSEL MADDECİLİK YAYINLARI:

Aşağıdaki Adrese taşınmıştır

Lâleli Caddesi, Çelikpalas Apartmanı, No: 1/3, İSTANBUL.

Yazışma ve ilişkilerin bu adrese yönelmesi duyurulur.
İş Bankası, Lâleli Şübesine hesap açtırılmıştır.
Sosyalist Gazetesinin hesap Numarası: (30)
Tarihsel Maddecilik Yayınlarının hesap Numarası: (29)
Bundan böyle bütün ödemelerin ve yazışmaların yukarıdaki hesap numaralarına ve adrese yapılması rica olunur.

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

Partisiz gerilla başıbozukluğu:

Filistin olaylarının düşündürdükleri -III-

Genç genç, içtenlikli, yiğit ve canını dişine takmış dövüşen insanlara saygımız ve hele sevgimiz ne denli büyük olursa olsun, Diyalektik Maddeci düşüncenin alfabesi olan olaylardan kopuk düşmemek, olayların objektif (nesnecil) ve konkret (som) gerçekliği gözden kaçırılabilir mi?

Örneğin, Filistin Kurtuluşu bir Proletarya Devrimi olsun kim istemez? Ama hani Filistin'in Proletaryası «Demokratik Cephe»de? Bütün Filistin ve Ürdün Proletaryası ve Yarı-Proletaryası, ve Küçük Üretmenleri ve Aydınları Havatıma'nın yolunda da olsalar: Hani Siyasi İktidar Savaşı yapacak yığın hareketinin Öncü-Kurmay örgütü Proletarya Partisi? Böyle bir Partinin cebinde olması yeter mi? E, Partisiz Sosyal Devrim nasıl olur?

Sudan'da, Libya'da görüldü: Ordu bir vurucu güç olarak iktidarı karşı-devrimin elinden aldı. Ürdün'ün Ordusu kimin elinde? İngiliz Entelicaens Paşasının seçip yetiştirdiği subaylar elinde. Ürdün Çarı Hüseyin Kralcıksa, o Ordunun elinde oyuncak. Ve Çar-Kralcık Hüseyin her zamankinden daha çok Filistin Kurtuluş Savaşının bir numaralı kahramanları sırasında ve ayakta. Evet, Ürdün'de Kerenski değil, henüz Çar-Kral devrilmemiş...

Çevrenin en yaman silâhlı kuvveti alangle Ürdün Ordusu da, o Kral-Çar Hüseyin'in bir işaretine bakıyor, Gerillaları «temizlemek» için.

Devrimcilik, Palavracılık mıdır? Gerçekçilik midir?

Ama, «Devrim için Devrim»cilerin okudukları kitap öyle yazmıyor. Havatma'ların, Habaş'ların gözünde Çar Hüseyin, sırf Çar olduğu için 1917 yılı «devrilmiş»tir. «Devrilmiş» bir Çar'ın Ürdün Ordusu da kim oluyor?.. 3 grup Gerillacılar elde silâh bütün köşebaşlarını kesmişler. Bütün Arap dünyası Gerillacıların bir iki yıllık heyecan dolu eylemlerine senpati dolu. Kral kim, Ordusu ne?

Bunu hiçbir gerillacı saklamıyor: «Müslüman dini âşikâre!» Gerillâlarla Ürdün Ordusu arasında silâhlı çatışma Eylülün 17'sinde patlıyacaktır. Bundan 4 gün önce 13 Eylül günündeyiz. Doktor Habaş'ın «Halk Cephesi»nin yöneticisi Abu Şehab, hem de bir Fransız gazetecisine şöyle diyor:

«Rejim (Krallık Ürdün Düzeni) bilfarz bertaraf edilmiştir (virtuellement liquidé). Kral Hüseyin'in Ordusu, Saraya karşı yürümek için bizim bir işaretimizi bekliyor. Kendi yanından Halk ayaklanacaktır. Gerçi, komando örgütlerinin birliksiz oldukları, ve demek bir yedek düzen önerecek ölçüde bulunmadıkları doğrudur! Ama, ne önemi var? Şimdiki anarşi yeni bir biçim, bu yol devrimci biçim alacaktır...»

Yâser Arafat'ın Feth örgütünde İstihbarat Sorumlusu Abu Hatem, aynı Fransız gazetecisine, çatışmadan 2 gün önce şu müjdeyi veriyor:

«Ordu hiçbir zaman Halkın üzerine ateş etmeyi kabul etmiyecektir. Ve halk ise, direnişin ezilmesine girişilmesini hiçbir zaman kabul etmiyecektir. Bizde susucu çoğunluk yoktur.»

Aynı gün, 15 Eylül günü, «Demokratik Cephe» nin keskin Lideri, bu sefer bütün gazeteciler (CİA'dan Kralcı'ya dek herkes) önünde açık açık şöyle konuşuyor:

«Sarayın, Ordunun, istihbarat servislerinin ve İdarenin temizlenmesi» gerek. «Bundan böyle Kral egemen olur, ama idare ve hükûmet edemez.»

«Çarşı Çoğunluğu» - Şoför Milleti

Çatışmadan birkaç gün önce Gerilla Liderleri bu havayı estiriyorlardı. «Susucu çoğunluk» olmıyan Ürdün ve Filistin halkları «Çarşı» kadar velveleli kalabalık. Filistin, 7 bin yıllık Bezirgân, Mısır - Irak yollarının dörtyol ağzı kavşaklarındandır. Kudüs o Bezirgânlığın Kâbesi'dir. Hiç Arap çarşısında, Arap bezirgânını yırtınışını gördünüz mü? 7 bin yılın tiryakiliği ve tükenmez enerjidir o. Bir dokun, bin âh işit...

20.ci yüzyılın Finans-Kapitali geri ülkelerin aç ve işsiz Çarşısına: getirdi, ansızın ve tepeden inme bir otomobil esnaflığı boşalttı. Yalnız Türkiye'de 100 binleri aşan şoför sayısı düşünülsün. Detroit'teki Amerikan Finans-Kapitali, dünyanın yedi iklim dört bucağında «şoför milleti»ni ileri karakol gibi kullanır.

Şoför, bir lokma ekmek için 24 saat gerginlikten çatlıyan sinirleriyle, ekzoz gürültülerini çatlatarak motor çabukluğu ile bir uçtan öbür uca sallanmakta, değme esnafı ve köylüyü yaya bırakır. Altındaki arabayı kendi «özel mülkü» sayar. Özel mülkü değilse bile, bir gün olabileceği umudu dağ gibi içinde yatar. Gerçekte Ford yahut Volkswagen araba: tâ Amerika ve Almanya Şirketince ayarlanmıştır.

Şoför «arabasının» borç taksitlerini ödediği gün, araba da «amortismanını» sona erdirmiştir «Rantabl» dedikleri, kârı masrafından üstün olmaktan çıkmıştır bile. Şoför artık hayatını kaptırdığı, o Finans-Kapital tuzağı arabasıyla tıknefes ola ola can çekişir durur. Tâ ki, bütün dengeleri bozulup, kabuklu böcekler gibi birbiriyle, yahut bir direkle, taşla çarpışıp yamyassı kesilinciye dek...

Şoför «kaza»dan (yâni Finans-Kapitalin belirlendirdiği alınyazısından canını kurtardıysa, haydi, gene, bile bile lâdes yeni borçları, yeni arabayı boynuna bir boyunduruk gibi takar. Er meydanı, asfalt ya çamur, çakıl yollar helâl olsun «Yesee Şefer Agabiy!» e. Dünyadaki beş on Otomobil ve Petrol Şirketinin gönüllü kölesi şoför dür. «Arabası» şoförün değil, Şoför arabasının malı, yedek parçasıdır.

Finans-Kapitalin en insafsızca ve en doğrudan doğruya sömürüp soyduğu proleter şoför, Modern Toplumun en ciğerinden Finans-Kapital oltasına yakalanmış, beyni spor-totoyla yıkanmış, en makinelcşmiş bönyargılı küçükburjuva'sıdır. Kafası için Ortaçağın bütün Softalık molozları arınmadan, üzerine Kapita-

Hikmet Kıvılcımlı

lizmin bütün tekelci otomatlığı abanıp çöreklenmiş.

Şoför Ahmet: İyi Gün Kahramanı

Filistin Kurtuluş Savaşı'nın belli başlı «Proletaryası» o «Şoför Ahmet» tir. Şoför Ahmedi yerinde gören Batılı gazeteci şöyle tasvir ediyor:

«Ahmet... Eylül Sivil Savaşından önce Filistinli ve Direnci (Mukavemet hareketinden: Gerillacı) olmakla övünüyordu Silâhı olan «kelaşnikof» tan bir an bile ayrı duramıyordu. «Kelaşnikof»u, insanın gözüne gözüne batırırca taksinin ön koltuğuna yerleştiriyordu. Ve bütün sınırları aşıp geçivermesi için El Fetih kartı kartını çıkarıp sergileyi vermesi yetiyordu. «BEN BİR FEDAİYİM!» diye kükriyordu. Şoför Ahmet, hüviyetini denetleme cüretini gösteren bir Ürdün Ordusu askerini tehdit ediyordu.» (Le Monde, 9.12.1970)

Düşünelim, Savaş durumuna girmiş bir ülkeyi. Orada yetmiş yedi buçuk Emperyalist ve İsrail casusu mekik dokur. Şoför Ahmed'in namusuna dokunur kontrol edilmek. Askerlik sırrı mı? Düşmanın görmemesi, bilmemesi gereken yerler mi? Ne münasebet. Verin taksi parasına ek «bahşiş»i, şoför Ahmet sizi dilediğiniz yere çekip emni yetle götürüp getirsin. Her biri bir Uluslararası casus örgütünün gizli açık avans ları ile haber toplayan gazetecilerden sayın yazar Eric Rouleau, Şoför Ahmed'in marifetlerini anlata anlata bitiremiyor:

«Ahmet sayesinde, prensip olarak gazetecilere yasak edilmiş bölgelerde oradan oraya gezmemiz için en ufak bir izin kâğıdı tedarik etme ihtiyacını duymuyorduk, Ahmed'in gözünde, bütün Haşimi Krallığı ülkesi, «kurtarılmış topraklar» idi. (Kral ve Ordusundan kurtarılmış!) ve her yer Filistin İhtilâlinin üssü idi.»

«Çocuktan al haberi» derler. Şoför Ahmet'ten al Filistin Kurtuluş Savaşının durumunu. Yer yüzünün en müthiş silâhlarıyla donanmış Emperyalist Devletler, Filistin'de dünyanın her işi ni binbir türlü gizli ajanlarına işletip, izlerini yitirirlerken. Şoför Ahmed'in gerillacıları, böylesine açık iskambil kartı oynuyorlardı. Emperyalizm bu yarayı tepe tepe işletmez olur muydu?

Şatafatlı Küçükburjuva Terrörizmi

Şoför Ahmet, proleter açıklılığını bilmeyen bir zavallı küçükburjuva şımarığı değildi. Bütün Fedai'lerin ufak bir eşantiyonu idi. Görenler anlatıyorlar:

«Bir kaç hafta önce Fedai'ler kiminin gururunu, kiminin dehşetini artırıyordu. Fedâiler, bir bakarsın, kendilerince şüpheli görülen bir basın fotoğrafçısını yakapaça etmişler. Bir bakarsın, bir iş ihtilâfında iie retliler yararına hakemi olmuşlar. Güçleri kudretleri heybetliydi: zırhlı arabaları vardı, mitralyözlü otomobileri, cipleri, kamyonları, hattâ pırıl pırıl lüks mercedes'leri vardı. Ve Fedai taşıtları, genellikle, dişlerine dek silâhlı milislerle dolup taşıyordu. Bu taşıtlar siren lerinin kulak tozunu patlatan boru sesleri ve süsleriyle, şehri baştanbaşa çiğneyip geçiyorlardı. Sık sık düzen kuvvetleri ile karşılıklı ateş atışmaları yapıyorlardı. Çarşıların tâcirleri., ya ürkerek, ya ihtiyat olsun diye, hemen dükkânlarının demir perdelerini çekiyorlardı. O zaman ahali, ertesi sabaha dek evlerine çekilip yeraltına giriyorlardı.» (A. Y.)

Bu şatafata can mı dayanırdı? Tevekeli değil, bizim çocuklar bile, -kim bilir kimlerle,- hantal Amerikan postalları ve cırcırlı sakolar giyip Fedâi olmaya gitmemişler... Cephede, İsrail cephesinde gizliliğin ve alçak gönüllülüğün son kertesi olmak gereken «fedailik»: delilere her gün düğün bayram, geri şehirlerde ala banda sancak, tadına doyum olmaz gösterişli geçit resmi imiş!

Küçükburjuva Paniği

Tabii o sade suya kolay çalımlar İsrail'i korkutmaktan, Emperyalizmi ürkütmekten çok, kendi fakir fukara halkını huzursuz, işsiz bırakmaya, küçükburjuva yığınını karşı - devrimden yana geçmeye itecekti. Finans - Kapitalin de, bütün istediği ve şüphesiz el altından her türlü yardımı yaparak hazırladığı, kışkırttığı sev de bu idi.

Ciddi devrimcilik, Acem' in tavuk için söylediği gibi: «Yek beyza, hezâr fahr'ü dâvâ: Bir yumurta yumurtlamış, bin övünç ve iddialı gıtgıdaklamak mıdır? Köylümüz «ısıracak köpek dişini göstermez der. Fedailer, elbet bir insan yücelişine şenboldürler. Ama, düşman çizgileri ötesinde etken olmak için yapacakları işi ve yakacakları kurşunu, benzinı, kendi ülkeleri içinde harcayıp tüketirlerse, dost mu kazanırlardı? «Halk Cephesi», «Demokratik Cephe» mi kurarlardı? Yoksa Kuţupları mı «Feth» ederlerdi?

Ürdün Ordusu: İngiliz Tüfekçisi

Gelelim, her türlü toyluk tan yahut provokatörlükten fırlama şaklabanlıklar ötesi, kesin Devrim Savası na, Kurtuluş Döğüşüne, asıl silâhlı davranışa. Burada hiç bir şey soğukkanlı, heşaplı, öngörülü, bilinçli, bilimli güçler dengesinin yerini tutamaz. Hiç bir modern devrim, modern ordunun azınlıkta olsun senpatisini, çoğunluğun tarafsız lığını kazanmaksızın başarıya ulaşamaz.

Ürdün Ordusu: işaret ettik. İngiliz Casusu Gleb Paşa'nın yarattığıdır. Ancak, öyledir diye, diyalektiğin çelişkiler bir arada prensibi unutulacak mı? Ürdün Ordusu, ebediyen Glob Paşa'nın bütün köşe başlarına yığdığı İngiliz - Amerikan ajanlarına mı ba ğışlanacaktı?

«Kıbrıs Dâvası» gibi «Filistin Dâvası» da Uluslararası Finans - Kapital politi kasınca öylesine alevlendiri lip yayılmıştı ki, Emperyalizmin kendisi için bile artık «Baba bir hırsız tuttum» a dönmüştü. Emperyalizm Filistin meselesini, -daha ni celeri gibi,- kendi icat ettiği halde, ne koyvere biliyor du, ne alıp getirebiliyordu.

Hele Arap Dünyası, bizim piyangocu, totocu «oy davarları» mızın Kıbrıs olayları önündeki heyecanlarına taş çıkartacak bir kaynayış kertesine çıkmıştı. O harıl harıl kaynatılan kazan için de Hâşimi Hüseyin Kralcık bile, «küllü ayı bi ile», Kurtuluş Pehlivanı nın Pertavlarını atmadıkça Tahtında oturamıyordu... Glob Paşa'nın Hüseyin'e ak tardığı Ürdün Ordusu, Hüseyin'den az mı Arap'tı?

Filistin Ordusu: Eşekarısı yuvası

Tam tersine, bizim zaman zaman «direnişe geçen» zavallı bir kaç yüz liralık «Toplum Polisimiz» den da ha çetrefil bir aylıklı asker di. Hz. Muhammed'in bırak tığı çölde, o zamankinden daha çaresiz kalmış «Bedevi» Arap çocukları idiler.. «Bedevi»: Göçebe Barbar demekti. Her hangi nedenle, onu anlayacak yerde, üzerine üzerine varırsan, o da sana Elham okumazdı. Bedevi'nin gözüne Glob Pa şa çöp kaçırtmış olabilirdi. Sen o çöpü kaçırmanın yolunu bulmalısın.

Fedai'ler, ellerinde silâh, altlarında zırhlı araba, süs lü Mersedes bulunca, büsbütün dünya «Feth» edicile ri kesildiler. Ne oldum delîliği ile, eşek arısının yuvasına değnek sokarca, Ürdün'ün Bedeviler Ordusunu kızdırmak ve kışkırtmak için CİA ajanlarının is tediklerinden âlâ provokasyonlara kapı açtılar.

İngiliz Casusu Glob Paşa vazifesini yaptı. Hani senin kafan? Sen Fedailiği, yalnız kaba kuvvet gösterişli bevinsiz işgüzarlık mıdır sandın? Gidip Ürdün'ü gören yabancılar bile anormalliğin farkındalar. Şöyle yazı yorlar:

«Her ne denli o kuvvet gösterileri iş çevrelerini olduğu kadar, marasının (illet olmuş geçim sıkıntısının) kurbanı küçümen balkı da rahatsızlandırıyorduysa da, öncelikli yetkilerinden voksun bırakılmak ve şerefi söz konusu olan Kral Hüseyin Ordusunu da en yüksek kertelerde içerletiyordu... Genç bir subay o münasebetle bize şöyle dedi:

«— Fedâiler, yararlandıkları senpatı sermâyesini çarçur ettiler. Zaptedilmiş düşman toprakları içindeymiş gibi davranıyorlardı. Ben, kendim, kaç kez yol ortasında durduruldum. Üzerim arandı. Sorguya çekildim. Bunu yapanlar Filistinli milislerdi! Bunlar, bizim arabalarımıza «el koymaktan» sıkılmıyorlar, hattâ bize söğüp saymaktan üzülmüyorlardı. Onlara göre biz Gericiliğin gardiyanı idik!»

«Şimdi kralın kişicil mümessili olan General Ali Abu Navvar'ın bize temin ettiğine göre, şehire gitmekten iyice vazgeçmişti. Çünkü giderse, «her hangi bir küçük düşürülme» durumunda kalıp, tabancasını kılıfından çıkarmak zorunda bırakılacağından sakınıyordu.» (A. Y.)

Kontrolsuz Provokasyonlar ve Atmasyonlar

Böylece Filistin Kurtuluş Hareketi: kıldan ince, kılıçtan keskin Sırat Köprüsü üzerine getirilmişti. Zaten emperyalizm de, İsrail de, alttan alta Hüseyin Kralcık da bunu istiyor, hazırlıyor, bekliyordu.

«Orduyu kışkırtanlar, Fedai kılığına girmiş Emperyalist ajanlarıdır» denecek. Asıl mesele de o değil mi? Senin başın kuyruğundan habersiz ise, özrün kabah hatinden büyük demektir. Hani ya, Emperyalist gazetelere geçecek kertede Ürdün'ün «Emniyet himetli komando çekirdekleriyle» tutulmuştu? Hani ya, Filistin'den göçenler, çok geri olan Ürdün halkından daha okur yazar bulundukları için, «Ürdün İdare mekanizmasının» önemli yerlerinde görevliydiler? Hanı ya Kralın Kanunlarını işlemez kılmak için Komandolara özge: «Özerk (otonom) İstihbarat Servisleri» kurmuştunuz?

Burnunuzun dibinde yapılan provokasyonları kont rol edemeyecekseniz, Yakındoğu'nun en seçme, eğitimli ve yaman silâhlı Ürdün Ordusu içinde size düşman gelişmeleri vaktinde görmek ve önlemek şöyle dursun, tersine görerek aldanacaksanız, bütün o köşebaşlarını tutmanın anlamı nedir?

Gerillacı liderler, genç fedailer, İsrail ve Amerikan kurşunları altında şehit düşerken, siz bir çeşit Parlâmento yerine «Millî Şûrâ» topluyorsunuz. Silâhlı Milislerin namlularıyla çevrilerek, Krala «Hain» demek le kinayeli konuşuyorsunuz. Hâşimî Krallığını: «Tümcil Halk Devriminin kalesi» yapmaya karar veriyorsunuz. «Filistin Üniversitelileri Genel Birliği» tarafından örgütlenen bir toplantıda, «Devrim tüfeklerinin gölgesi altında» Ürdün'ü «Nazi Almanyası»na benzetiyorsunuz (Y. Arafat). Krallığı «Halk celladı» CİA'nın «senturlu ajanı» ilân ediyorsunuz. Amman'ı «Filistin Devriminin Hanoy'u» yapacak Arap «Ho-Şi Minh» ini özlüyorsunuz. (N. Havatma).

Bunalımın kökü

(... sayfada)

Paçavra - Gazete'nin, sırf sansasyon yaratmak için andığı «havadis» ten okuyalım:

«Sungurlu, HA. — Yılda sadece 1500 lira para kazanan 6 çocuklu çoban Ali Kayalı, birkaç gün önce karısı üçüz doğurunca, sevineceği yerde gözyaşlarını tutamamış ve «Eyvah, şimdi biz bu çocuklara nasıl bakacağız?» diye, hüngür hüngür ağlamıştır.»

3 — ÇALIŞANIN VERGİSİ 10, GEÇİMİ 1

Ali'nin kendisini de, anasını da ağlatan gerçeklik ortada: Ali, 11 kişilik ailesi için, yalnız Devlete her yıl 11.000 lira vergi, salgı bulup ödemelidir. Ya o Devlet kasasından zengin edilen Modern Sermaye (Finans - Kapital) in Antika Sermaye (Tefeci - Bezirgân) sınıflarının kârı, vurgunu kimden çıkacak? Elbet gene çalışır insan olan Ali'lerden. Ali 10 yaratarak. Bunun 9'unu Efendisine verecek, 10 da 1'ini kendisi alacak.

Bu yükü Ali taşır mı? İki türlü taşır:

4 — ANTIKA ÇAGDA

Ali Çiftçi idi. Dirlik düzeninde 10 yarattığından 1'ini Devlete «Öşür» (Ondalık) olarak verirdi. Osmanlı Türkiyesi bu ana çizgiyle 10 da 1 vergi üzerinde doğarak yükseldi. Kesim düzeni Öşürü Haraca çevirdi. Ali 10 yarattı 1 aldı, 9'unu Efendilere sundu. En sonunda Ali «yerlerin esiri» oldu. Ama İmparatorluk ta battı..

Batsın, denecek. En az 3 - 4 yüzyıl Efendiler «eyyâm efendiliği» yaptılar ya? Şimdiki Baylarımız da yurttaşı köle eder. Ama birkaç yüzyıl «Beylik beyliktir» diyemez mi? Sonrası vız gelir onlara... Efendilerimiz tam da «bu kulak üstünde yatıyorlar». Ancak, boylu boylarınca yanılıyorlar. Çünkü eski camlar (köylü mukadderatçılar) hızla bardak oluyorlar. Proleterleşiyorlar.

5 — MODERN ÇAGDA

Ali, Köylü değil, İşçi Ali'dir. İşçi Ali de, Köylü Ali gibi yıldırılamaz mı?

Bunu Tekparti çağı, kendince daha mantıklı olarak denedi. Türkiye'de, aklınca, sosyal sınıf ayırtlaşmasını durdurmak için, hem bir yandan: Sanayileşme temposunu yavaşlatıp Finans Kapitalleşme temposunu korkunç biçimde hızlandırdı; öte yandan: İşçi sözcüğünü ağzına alanı «Komoniz» diye yerin dibinde boğdu. Bu gidiş, iyi gidiş gibi geldi.

Sonuç ne oldu? Azgın ölçülerde tahakkümünü kuran Finans - Kapitalin kendisi, Tekparti zılgıdı oyununa dayanamadı. Amerikan ağababasından aldığı öğütle Çokparti oyununa geçti. «Komünizmle Mücadele» için Faşizme paralel «Sosyalizm» leri kışkırttı. Bir de baktık, İşçi Sınıfı dağ gibi ortaya çıkmış! Söyleyene bakma, söyletene bak.

6 — İŞÇİ SINIFININ MİSYONU

Modern Toplumun Antika Toplumdan farkı: Genis yeniden üretim temeline dayanmasıdır. Bu temel Devrimci bir İşçi Sınıfı yaratır. Köylü Ali, yerinde sayan, giderek geriliyen üretimi yüzünden: talihine küsüp, kaderine boyun eğen yapayalnız adamdı. İşçi Ali, her gün yüzlerce, binlerce işçi arkadaşı ile örgütlenip bilinçlenerek, herşeyi bileğinin hakkıyla almayı ve dünyayı da, çalışanların alınyazısını da değiştirmeyi öğrenir.

Toplumumuzun gelip dayandığı çıkmaz budur. Var mı buna bir çare! Kimse oralı değil. Bir «Abalı» icat ettiler: Gençlik. O susturulursa, Finans - Kapitalin dünyası güllük gülistanlık olacak, gibi gösteriyorlar. Yaşıyan, görecek!

«Siyah altın» savaşı

(Baştarafı 1'nci sayfada)

nı talep ettiği haklar tüm Fransa ulusal gelirinin 0,1'ini bile geçmemektedir. Bugüne değin şoför (tüketici) ün bir litre benzine ödediği bir francın 50 centime'i Fransız devletine, sadece 8 centime i üretici ülkenin eline geçmekteydi. Yukarıda söylediğimiz gibi Nixon, doların tehlikeye düşmesini ve Vietnam savaşı, silâhlanmada dört nala gidiş ve korkunç savaş harcamaları v.b.nın sebep olduğu dünya çapında bir enflâsyonu bu şekilde maskelemeye çalışmaktadır. Amerikan petrol sömürüsünün işte bir örneği daha: Amerikan petrol şirketleri 1969 yılında sadece Libya'nın sırtından 2 milyar dolardan fazla para vurmuşlardır. Ancak burada bir gerçeği kesinlikle gözden kaçırmamak gerekir. Talep edilen fiyat artışları, geri bıraktırılmış ülkelerdeki, çoğunlukla iktidarları ellerinde bulunduran egemen sınıfların eline ve dolayısıyla da çeşitli yollarla emperyalist şirketlerin eline geçmektedir.

Geri bıraktırılmış petrol üreticisi ve geri bıraktırılmış tüm ülkelerin önlerindeki tek çözüm yolu işçi sınıflarının ideolojik, politik, örgütsel öncülüğünde iç ve dış finans kapital egemenliğine karşı, kendi devrimci halk iktidarlarını kurmak için verecekleri ekonomik-siyasal savaştır.

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Sahibi ve Başyazarı: Dr. Hikmet Kıvılcımlı
Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Hidayet Kaya
İdare Yeri: Lâleli Cad. Çelikpalas Apt. 1/3
İstanbul — Lâleli
Ankara Bürosu: Sümer Sokak, Venüs Apt.
Daire 13. Demirtepe — Ankara
Abone şartları : Yıllık : 50 TL.
6 Aylık : 25 TL.
3 Aylık : 12.5 TL.
Dizgi ve Baskı : Gür Matbaası.
Basıldığı Tarih: 2.2.1971

Gençliğin üç alın yazısı

(Baştarafı 1'nci sayfada)

6 — Hırsızlıktan Halk Düşmanlığına

Gençliği bu iki çıkmaza iten Efendilerimizdir. Ve her iki alınyazısı onların işine geliyor. Öldürmeyip süründüren Personel Maaşı oltasına kapılan genç, çarçabuk rüşvet, irtikâp, suiistimal ve ilh. yollarından maaş «eksiğini tamamlamak» zorunda kalır. Bu «kitabına uydurulmuş» çalıp çırpma ve kanunsuzluk, tam 7 bin yıldır Tefeci-Bezirgân sınıfın örgütleyip, sistemlendirdiği vurguncu bozuk düzen gidişidir.

Genç, o Antika çapul yolundan hem Kapıkulu uşak ruhuna siner, hem kendisi çaldığı için büyük hırsızları haklı görüp savunur, hem en basit kanunları çiğneyip hiçe saymakta ve keyfi derebeğilik sürmekte Efendilerin yardımcısı ve istihkâmı olur.

Genç artık ölmüştür. Ölmekten de beter, kokuşmuşluğu toplumu kankıranlaştıran bir leş haline gelmiştir. Efendilerimiz onun için, Aydın genci ne yapıp yapıp, geçinilemez bir maaşla Devlet kapısına kul etmiye bayılırlar. Artık genç kişiliğini yitimiş, ruhça alçaldığı ölçüde insanlarımıza yadlaşıp yukarıdan bakan tam bir gönüllü Halk düşmanı'dır. Efendilerimizin istediğinden âlâ soysuzlaşmıştır.

7 — Emperyalizmin Yağcıları

Acem kılıcının ikinci yüzü: Genç Aydınların, (Türkiyelinin rüyada göremediği maaşlar peşinde), Emperyalist ülkelerede Finans Kapital «uzmanlığı» için Vatanını, Milletini, insan haysiyetini, içten mutluluğunu işgücü ile birlikte haraç mezat satmıya gitmesidir. Gittiği yerde her zaman, kendi kendisine ve yurttaşlarına ihanet etmiş, ciğeri beş para etmez bir sığıntı, yabancıdır. Tek dayanağı, Türkiye'de kalan eş dost benzerlerinden çokça para kazanmak ve altında bir otomobil sürmektir.

Bu parlak «Avrupa» kumaşı giyen otomobilli dilenciler, kendi ülkelerinde kendilerinden bin kez karakterli oldukları için Emperyalist ülkelere kaçamıyan, benzerlerinin soysuzlaşma batağında çürümelerini, onların «beceriksiz» olduklarına, yahut «açıkgöz» olmadıklarına verirler. Kendi ülkelerinin dünyada alay konusu olmuş en geri sömürgelerden daha gülünç birtakım satafatlı «Büyük adam» kuklaları elinde kanayıp, irinleşmesine dudak bükerler Onlar küstahlarını kurtarmışlardır ya—. Bütün Türkiye gemisinde kaptan olmaktansa, Emperyalizmin savaş gemilerinde yağcılık ederler.

8 — Vurulan Birinci Kuş: Beyinsizleştirme

Türkiye'nin Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirgân vurguncuları, gençliğimizin bu ikinci soysuzlaşma, yadlaşma, halk düşmanı olma gidişinden bir taşla iki kuş vururlar. Bir yol, Amerikanın «Nüfus kontrolu» ile «azaltın» dediği başbelâsı «fazla nüfus»u bir ufunet gibi dışarıya boşaltırlar. Yarım milyon işçi ihracıyla nasıl İşsizliğe çâre ararlarsa, tıpkı öyle, tâze beyin ihracıyla, Türkiye'de gerekli olan beyinsizliği biraz daha arttırmış olurlar. Bu taş Türkiye halkını canevinden, beyninden vurur, sersemletir. Asıl istenen de budur. Kalıp ta kendi alınyazılarını ve memleketi düzelteceklerine, gençler defolup giderler bu topraklardan. «Sen sağ olasın Sevdiceğim, ben de Selâmet!»

9 — Vurulan ikinci kuş: Kozmopolitleştirme

Efendilerimizin aynı taşla vurmayı, belki hiç düşünmeksizin, becerdikleri iknici kuş, daha uzun vâdeli cinayettir. Finans-Kapital artık yeni-sömürgeciliğe girmiştir. 19.cu yüzyıldan kalma Anavatan (Metropol) sınırları, Metropollarla Sömürgeler arasındaki göze batan ayrıseçili zıtlıklar törpülenmelidir. Her zaman kozmooplitleştirilmiş bulunan geri ülke aydınları, artık milletin ve vatanın inkâr edilmesi yönünde hayvan yetiştirilircesine eğitilmelidir. Bu alanda Türkiye Finans-Kapitalistleri ile Tefeci-Bezirgân Hacıağalarının Uluslararası Finans Kapital tehakkümüne yapabilecekleri en iyi yardım: Türkiye'nin genç aydınlarını Emperyalist bitnikleri halinde Vatansız serseri yahudiye çevirmekle sağlanır.

10 — Gençlik Sömürü İstemiyor

İşte Efendilerimizin Türkiye gençliğine, hele aydın gençliğine beğendirmiye giriştiği bu iki tip ölümlerden ölüm'dür. Bu iki türlü ölümü de gençliğimiz göze alamıyor. Yaşamak istiyor. Kendi toprağında yaşamak, ama ne yerli, ne yabancı bir avuç vurguncu ve soyguncuya kul köle (hırsız uğursuz) olmaksızın yaşamak istiyor. 500 yerli Finans-Kapitalle 2500 Tefeci-Bezirgâna 35 milyon Türkiye insanını rahatça sömürtmek için bekçi köpekliği etmektense, Türkiye'de sömürüyü kaldırıp, herkese insanca yaşama hakkını, görevini ve olanağını bileğinin hakkıyla vermek istiyor.

11 — Genç Türk: Cahil Köylü Değil, Proleterya Müttefiğidir

3000 Efendimiz ise, 7 bin yıllık zâlimlik alışkanlığı ile, aydın gençliğimizi, cahil köylü yerine koymak istiyor. Ağa nasıl, oy vermiyen, hak aramak, hele «maazallah!» «şikâyet» etmek küstahlığını göstermek istiyen köylüyü, harmanı, evi yakıldıktan sonra genc yola gelmedi mi öldürtüyorsa, aydın gence de tıpkı öyle davranılıyor. Bursla satın alınamıyan, kendi alınyazısının, Türkiye Halkının alınyazısıyla bir olduğuna inanan gençliği, önce sokak ortasında, Üniversite binasında «Toplum Polisi»ne coplatıyor. Karakolda, Müdüriyette ne ağır küfürlerle işkenceye uğratıyor. O da yetmedi mi kurşunlatıyor!

Yanılıyor. Aydın genç Antika çağın ezik, cahil köylüsü değildir. Aydın genc, hiçbir zulmün sindiremiyeceği Modern İşçi Sınıfı gibi bir yenilmez devrimci özgücün müttefiğidir. Üstelik, gençliğimizin tükenmez «Genc Türkler» devrimci geleneği vardır. Yıldırılamaz gençlik.

Ve cinayetlerin «fâili meçhul» değildir: Finans-Kapital ile Tefeci-Bezirgân Hacıağalardır!

YETER BE!

(Baştarafı 1'nci sayfada)

zıttıkça, her gün gazetelerde şöyle olaylar okunuyor:

«Fakülteye yapılan silâhlı bir saldırı üzerine Emniyet Müdürlüğüne haber verilmiş, ancak Müdürlükten: (Telefon numaranızı bırakın, biz sizi ararız) cevabı verilmiştir.» (Milliyet, 5.1.1971)

S.B.F. Dekanı Prof. Cahit Talas konuşuyor:

«Polis Yurda girmişti. Vâli Beye telefon ettim. Vâli Bey anlayış gösterecek yerde bizi suçlamıya kalktı. Emniyet Müdürü de aynı his içinde, bizi suçlamıya kalktı... Talebe çok insafsızca dövüldü. Yurt feci şekilde tahrip edilmiştir.» (Cumhuriyet, 25.1.1971)

Bunun örtbas edilecek gizli kapaklısı kaldı mı? 30 gencin temiz başını yiyen İktidar, «insafsızca» kandökücü Diktatörlük yapıyor. Finans - Kapital Türkiye'de gerçek Demokrasi'nin Doğumunu önlemek için kan dökmekten başka çıkar yol bulamıyacak bir acz ve şaşkınlık içindedir. Öteki Bezirgân Partiler de, sözde «Parlemanter Muhalefet» kayıkçı dövüşü ile cilveleşiyorlar. 2 bin yıl önceki İsâ gibi 1971 Gencinin; «Bir yanağına vurulunca, öbür yanağını çevir!» diyecek köle ruhunu taşımadığına öfkeleniyorlar.

Bu kanlı oyun ne sayede sürdürülüyor? Çok sırmalı, çok yıldızlı bir iki başın arasıra sahneye itilmesi sayesinde mi? Hem evet, hem hayır. Ne var ki, 500 «Oligark» ın (Tehakkümcü azınlığın), ne imam talkım, ne topu tüfeği 35 milyon insanı köleleştirmiye yetemez. Ancak, tek başına bu kanı: Faşizmi durdurmıya ve Demokrasiyi kurtarmıya, Sosyalizmi kurmıya yeter mi?... Hiç bir zaman yetemez. Hele plâtonik «Antifaşist» tekerleme «bildiriler» ardında, «Hamamın nâmusunu kurtarma» Particilikleri: yavuz hırsızlık değilseler, düpedüz hareketi gülünçleştirmektir.

1 — Anarşiyi kes! Derlen! deniliyor. Bu, Proletarya Partisi içinde çelik çekirdekleşmekle ve en yaygın Yığın Örgütlenmeleri ile olur.

2 — Halkın içine anlayışla in! «Sol» yobazlığı bırak! deniliyor. Bu, somutça, pratikçe İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş manivelâsına dayanır.

Ne gezer! Çoğu nereden çıktıkları bilinir veya bilinmez sürü sürü keskin «Lider» ve avantürye «İdeolok» zibidileri ortalığı kavram mahşerine çeviriyorlar. Halkın da, Gençliğin de Bilinçsizliğini - Bilgisizliğini - Örgütsüzlüğünü - Davranışsızlığını son kertesine dek sömürüyorlar... Ve hepsi birden, denizin dibine atılmak üzere çuvala doldurulmuş kedilerle köpekler gibi hâlâ birbirleriyle dalaşıyorlar. İçlerinde «mârifet» yapmadıklarına inanmıyan da çıkmıyor.

Kanlı Faşizmle, Antidemokratik Finans — Kapital Diktatörlüğü ile her araçtan yararlanıp savaşmak en birinci İlke (prensip)... Şu anda, ondan önemli yakıcı İlke (prensip) olabilirmiş gibi: Türkiye için uydurma «İlke - Tilke» havlayışlarıyla iki kişiyi bir araya gelemez kılıyorlar. Bu tür düşünceler ve davranışlar Tarihin her döneminde yenik düşmüş anıtsal beyinsizlikler midir? Yoksa, Firavunlardan Çarlara ve Padişahlara dek her müstebidin binlerce yıl besleyip yetiştirdiği en başarılı provokatörlükler midir?

Halk bir damla iş ve bir lokma ekmek için kıvranıyor. Halkı o İşsizlik ve Pahalılık Cehenneminde aydınlatacak Bilinçli Örgütlenme günün biricik problemi. Herif durmuyor, dinlenmiyor. İktidar canavarına birkaç yüz gencin daha sıcak kanını içirme fırsatını ve keyfini vermek isterce, horoz döğüşü çapında ve yazıyla, çiziyle: «Silâhlı Savaş Devrimciliği» kışkırtmalarını aklınca «Teori» leştiriyor. Silâh sözcüğünün salavatla ağıza alınacağını, onu da ancak ehil olanın, yerinde alabileceğini pratikçe kavramıyor.

Silâh kim, sen kimsin, a gönüllü polis devrimcisi hödük? Silâhlı Kuvvetin ne olduğunu hiç mi kimse bilemez sanırsın a hebenneka! Silâhın ve Silâhı Kullananın ne olduğunu senden mi öğrenecek Kuvayimilliyecilikle yoğurulmuş bu Millet, bu Halk, bu İşçi Sınıfı, bu Köylü yığını, a hâin değilse soytarı cici devrimci! Sen daha Sağ Karşı - Devrimci molla Hacıağa kadar olsun, «saf bağlayıp»:

« — Rab! Rab!»

diyen Sol - Sağ adımını atmayı öğrenmemişsin. Çakmaklı tüfekle nyda füze avcılığına mı çıkacaksın a Donkişot?

«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» en açık ve kesin çağırıdır. Daha iyisi ileride: ama «Karga Dernekleri» kurarak değil, hareket, davranış, örgüt içinde yapılabilecek olan Vatan Partisi Tüzüğü ve Programı ortada... İlk adımda «Devrimci Derleniş Merkez Komitesi» kurulmak üzere, bütün örgütlü: İşçi - Köylü - Esnaf - Aydın ve ilh. halk Grupları: «Devrimci Derleniş Komiteleri» kurmalıdırlar. Komiteler, kendi çevrelerinde «Halk Uyanış Güçleri» örgütlerken, ortak bağ noktası, Sosyalist'in ve Tarihsel Maddecilik Yayınları'nın: Lâleli - Çelik Palas - Kat 3 adresidir. Kurucu Komitelerin bu adresle hemen ilişki kurmaları rica olunur.

Namusunu, yüreğini, zekâsını, bilimini, bilincini zerrece proleter alçakgönüllülüğü ile bağdastırabilen arkadaşların, Büyük Derlenişe öncü Gönüllü Er olarak hemen katılmaları tutulacak ilk ve tek yoldur.

Var mısınız bu yola başkoymıya?

Yoksanız, başka gerekçe aramayın ve, üzülmeyin: yoksunuz, demektir.

Varolanlar, İşçi Sınıfı ile Köylü yığını adına, sizin yerinize de derlenirler ve dövüşürler. Merak etmeyin. Elli yıldır derlenenler ve dövüşenler, herşeyden önce bu halkın içinden fışkırmışlar ve cepheyi tutmuşlardı. Sağ kaldıkça tutacaklardır da. İt ürüyecek, Kervan yürüyecektir.

Arama mı, Haçlı Ordusu İşgali mi?

24 Ocak 1971 Pazar günü: «Polis S.B.F. Yurdunu zaptetti». Tam bir tahrip ve vahşet olan bu saldırı da kapılar, pencereler ve bina içindeki eşyalar kırılıp döküldü. Kız öğrencilere hayasızca tecavüz edildi. «Öğrencilere ait 140 radyo, 21 teyp, 13 saç kurutma aleti, 11 ütü, 121 elektrikli traş makinesi, 20 ko saati, 15 ceket, 18.560 lira para, 5500 liralık mücevherat çapul ve yağma edildi.»

Açıkça sırıtan olayın, daha doğrusu olaylar zincirinin içyüzünü anlamak için zerrece kafa yorup araştırmaya gerek yok. Finans kapitalin borusunu öttüren gazetelerden verilen haberleri sistemlice izlemek yeter de artar bile: Finans-Kapital iktidarı, başta işçi sınıfı ve işçi sınıfı devrimcileri olmak üzere bütün emekçi halka Haçlı Seferi açmıştır. Vurulacak ilk hedef öğrenci gençliktir. Halk içinde değil ama, ilkellik içinde balık olmak istercesine gırtlağına kadar Tarikat-Yuvar bataklığına gömülen devrimcilerin en militanlarını. dalgalar en ön saflara ittikçe, finans kapital zağarları, bıldırcın avlar gibi birer ikişer avlamaya başladı. Bugüne kadar işçi sınıfı partisinin çelik çekirdeğini oluşturmaya yetecek sayıda yiğiti kurban verdik. Ama, finans kapital ve tefeci-bezirgân çetelerinin gözleri doymadı; ahrelerin tabiatı iktizası doyamadı da. İşi parakendecilikten çıkarıp toptancılığa başlamak istiyorlar. Kaç zamandır bütün takım-taklavatlarını ve bütün avanelerini ortamı olgunlaştırmak için seferber ettiler. Arada bir de Birinci Kuvayı Milliye yadigârı en hökelekli, politikâcının ağzıyla Cadı kazanının yeterince ısınıp ısınmadığı yoklatıldı. Mübarek sanki son padişah; ferman üstüne ferman tazeler: Bütün kötülüklerin ve huzursuzlukların kaynağı öğrenci gençlik imiş. 40 bine yakın öğrenci gençlik içinde de topu topu bin kişi. Onun da şöyle bir suyunu sıksan 200 - 250 kişi ya çıkar ya çıkmaz. Evet: 35,5 milyonluk Türkiye'de uyku sersemi Milleti işsizlik ve pahalılıkla hop oturtup hop kaldıran ne finans kapital, ne Tefeci-Bezirgânlık, ne de onların kitabına (kanuna) uydurularak, hatta uydurulmıyarak düzülmüş çeteleri! Hayır, bütün suç deli. kühcylânlar gibi eşinen topu topu 200 - 250 gencecik insan da. Sen onları boyunduruğa tosun alıştırırca masabaşı köleliğin, yatkınlaştır bir hele; bak ortalık nasıl süt-liman kesilecek! Uslandırmanın mümkünü yok mu diyorsun; Bas zılgıdı!

12 Ocak 1971 günlü gazetelerin bir kısmına bir habercik iliştirilmişti; İş Bankası Ankara - Emek Şubesinin soyulduğu bildiriliyordu. İki gün gazetelerin kıyısında köşesinde uyuklayan haber 14 Ocak günü uyanır gibi oldu: «Bankayı soyan iki kişi tesbit edildi» (Ulus), «Bankayı soyanlar tesbit edildi: Polis, Deniz Gezmiş'i her tarafta arıyor» (Akşam)... Haberi dosdoğru veren tek gazete finans kapital iktidarının yarı-resmi organı idi. «Banka soyanların isimleri belli oldu». İşin aslı da buydu zaten. baladan çıkan emirde: Sakın ha nakiki failleri aramaya kalkmayın, soyguna «İSİMLER» bulun deniyordu. Ama, isim çokluğundan şaşırmış olacaklar ki «...tahkikatın selâmeti bakımından isimlerin açıklanması mahzurlu görüldü.» Nitekim, aradan birgün daha geçip haber bütün gazetelerin manşetine fırlayınca şaşkınlık büsbütün arttı. İsimler temelli birbirine karıştı. Tam sekiz gün cadı kazanı fokur fokur kaynatıldı ve tüm-satılık, yarım-satılık, tüm-şike muhalif, yarım şike muhalif Babı Âli ve Hacı Ali basında soygun bombası tekrar tekrar patlatıldı: 16 Ocak: «Bankayı soyanlar, polisi bağlayıp kaçtılar» (Akşam). 17 Ocak: «Banka soyguncusu 5 gencin Ankara dışına çıkmadıkları sanılıyor - Deniz Gezmiş henüz ele geçmedi - Diğer sanıkların Kor Koçalak, İbrahim Seven, İrfan Uçar ve Yusuf Aslan olduğu tesbit edildi.». (Milliyet).. «Çember Daralıyor - Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan'ın yakalanması an meselesi» (Son Havadis)... Ve boy boy resimlerle bu minval üzre sürüp gitti yaygara.

Haçlı Seferi giderek trajedi olmaktan çıkıp komediye dönüyordu: 1 — «... yakalanması an meselesi» olanlar, ellerini kollarını sallaya sallaya dolaştıkları halde, galiba henüz tam punduna getirilemediği için bir türlü yakalanamıyordu. Nitekim, oyun kabak tadı vermiş olacak ki, gençlerden bir kısmı yakalanma gönüllülüğünü seçtiler. 2 — İnsan şaşırınca ana diye karısına sarılırmış, görgü tanıkları da suçlu diye sivil polisler ve gazetecilere sarılmaya kalkıştı. 3 — En hödük provakatörden bir paket cigaraya hizmet arzeden ajan çömezine kadar Türkiye Solunu birazcık tanıyan herkes bilir ki, isimleri belli olan gençler ayrı ayrı yuvaların üyesidir. Bunları, değil böyle bir soygun olayında, en küçük devrimci pratikte bir araya getirmek yazık ki, henüz mümkün olmamıştır.

Birinci Haçlı Tarruzu ile ikincisi arasına sadece bir gün sıkıştı. Millî Güvenlik Kurulu'nun toplantı haberi, soygun olayını manşet tahtından indirdi. Gazetelerden izliyelim, 23 Ocak 1971 tarihli Milliyet «8,5 saat süren toplantıdan sonra yayınlanan bildiride, «zararlı faaliyetlerin aşırı uçlardan geldiği bir gerçektir» deniyor.. Güvenlik Kurulu'nun Bakanlar Kurulu'na bildirdiği KARAR: Olayların önlenmesi kesinlikle şarttır». Karara göre: «Türkiye Cumhuriyeti'nin yaşaması ve yaşatılması yolunda başta görev ve sorumluluk taşıyan hükümetle Anayasa müesseselerinin parlâmenter rejime her ne şekilde olursa olsun gölge düşürmek istiyen niyetleri daima hüsrana uğratacak kudret ve kararlılık içinde bulunmalarına rağmen: Vatandaşta tereddüt ve endişe uyandıracak şekilde öne sürülen Görüş ve Anayasa haklarını kötüye kullanarak kanun ve nizamlara aykırı davranışlarla huzur bozmaya yönelmiş olayların kesin olarak önlenmesi bir ihtiyaç ve zaruret haline gelmiştir». Ve: «Üniversitelerimizin özerkliğini korumak, üniversite mensupları kadar hükümetin de görev ve sorumluluğu altındadır».

Her ne kadar üniversitelerimizin özerkliğini korumak üniversite mensupları kadar hükümetin de «görev ve sorumluluğu altında» ise de: «Vatandaşta tereddüt ve endişe uyandıracak şekilde öne sürülen görüsleri» «daima hüsrana uğratacak kudret ve kararlılık» ile donatılan hükümet ve hükümet kuvvetleri, S.B.F. Yurdunda bulunan «Üniversite mensupları»na karşı taarruza geçti. Olayları gazetelerden izleyelim: «Polis yurdu işgal edip boşaltırken öğrencileri sıra dayağına çekmiş, bu arada kız öğrenciler de dövülmüştür. 22 kişi yaralanmıştır. Polis yurdu boşaltırken olay yerine gelen bir grup sağcı komando, polisin gözü önünde arabalara bindirilen öğrencileri yumruklamış, polis bunlara göz yummuştur. Sağcı komando gruplar öğrencilere, «Mao'nun piçleri» diye bağırmıştır. Son olarak çıkarılan bir grup kız öğrenciye sağcılar hücum etmek istemişlerdir» (Milliyet, 25 Ocak 1971). «Üniversitelerimizin özerkliğine» değil ama, komandoların «Bozerkekliğini» «korumak... görev sorumluluğunu» doğrusu ciddenden şanına yaraşan «kudret ve kararlılık» ile yerine getirmiştir. Gazeteyi okumaya devam edelim:

«Olaydan haberdar olan Dekan Prof. Cahit Talas, polisler yurda girmeye başladığında gelmiş ve olay çıkmasını önlemeye çalışmıştır. Prof. Talas hemen Emniyet Genel Müdürü Ömer Naci Bozkurt'u telefonla şunları söylemiştir:

«Bu böyle devam edemez. Etmemesi lâzım. Yani yurttaki yüzlerce talebeyi alıp götürecek misiniz? Niye götüreceksiniz? Sebep nedir? Öğrenciler insafsızca dövülüyor. Kız çocukları da aralarında.. Yani doğru mu bütün bunlar?»

Yetkililerden bir sonuç alamıyan Dekan, bundan sonra yurda girmiş ve o sırada polisin işgal etmekte olduğu üçüncü kata çıkmıştır.

Öğrenildiğine göre bir polis Talas'a «Bacaksız, çekil oradan, sen kim oluyorsun?» demiştir.

Haçlı ordusu, Polisin yağmasından geride kalanlar.

Gün ola, harman ola...

Dekan Prof. Talas, yurda gelen Emniyet Birinci Şube Müdürüne, «Kimler suçluysa bize söyleyin» demiş. Birinci Şube Müdürü, «Bu yurttaki herkes suçludur.» cevabını vermiştir. Dekan arama kararı olup olmadığını sormuş, polis yetkilileri, «Böyle bir şeye gerek yok-tur. Suçlu vardır.» cevabını vermişlerdir.

Toplum polisi, saat 18.20'de yurdun bütün katlarını işgal etmiştir. İşgal sırasında yurdda bulunan öğrencilerin pek çoğu ağır şekilde dayak yemişler, kimisi burunlarından kan akarak, kimisi topallıyarak yurddan çıkarılmışlardır. Polis, öğrencileri teker teker elden geçirmiş ve 300 kadar öğrenciyi nezarete almıştır. Öğrenciler yurdun arkasından polis otobüslerine bindirilerek götürülmüşlerdir. Öğrenciler bindirilirken de, bindikten sonra da otobüsün içinde polis tarafından dövülmüşlerdir. Ayrıca olay yerine gelen ve polisin arasına sızan bazı sağcı komandolar dövülme işlemine katılmışlar, polis bunlara bir şey yapmamış, sadece «Yapmayın» demekle yetinmiştir. Öğrencilerin biri hareket halindeki polis arabasından atlayıp kaçmaya başlayınca polisler silâh kullanmaya başlamışlardır. Polislerden bazıları ve sağcı öğrenciler bir kaçan öğrenciyi yakalayıp döverek yeniden arabaya bindirmişlerdir.

KIZLAR YURDUNDA

Toplum polisi kızlar yurdu bölümüne de girerek buradaki kız öğrencileri de dövmüşlerdir. Bu öğrencilerden gözünün çevresi şişmiş ve kızarmış, topallayarak dolaşan SBF ikinci sınıf öğrencisi Meral Özdiler şunları söylemiştir:

«Kızların çoğu dayak yedi. Ben kaç defa dayak yediğimi hatırlamıyorum. Bana pantalonum olduğu için oğlan mısın, kız mısın? diye soruyorlardı. Fazilet Sağlam adındaki bir arkadaşımızın yüzüne copla vurdular ve yüzü şişti. Gözlükleri kırıldı.»

26 Ocak 1971 tarihli Cumhuriyet'ten: «Mazlum Beylak ve İsmail Can, yurdun gece bekçileri... Beylak'ın tam kafasının tepesinde on santim çapında derin bir yara. Can'ın omuzunda ağır cop darbeleri. Beylak şöyle anlattı olayı:

«— Saat dört buçukta polisler geldiği zaman kendilerine bekçi olduğumuzu söyledik. Öğrenci değil, işçiyiz dedik. Hüviyet kartımızı gösterdiğim polis şefi, (kartın artık geçmez para oldu) dedi ve elindeki telsizle kafamı deldi. (Vurun bu köpeklere) deyince de üniformalı polislerin copları, sırtımıza inmeye başladı.»

Kız yurdunun dördüncü katına, merdivenlerdeki karyola, yatak, bavulların üzerinden atlaya atlaya çıktım. Çekirge sürüsünün ardında bile böyle kalıntı görülmezdi. Karyolalar devrilmiş, yatakların içi dışarıya dökülmüş, dolaplar, bavullar boşaltılmış, elbiseler lime lime edilmiş, kilot ve sütyenler sigara ile yakılmıştı. Her şey altüstü... Düşman kuvvetlerinin talânında bile böylesi görülmezdi»

İki kız öğrencinin resmini çektim bir duvar önünde. Birinin bir gözü, ötekinin iki gözü birden morarmış. Yüzleri tırmık tırmık. Biri şöyle konuştu:

«— Polisler geldiğinde odamızdaydık. İçeriye dört beş polis girdi. İkisi bir arkadaşımızı kucaklamak isteyince kendilerini itmeye ve ellerinden kurtarmaya çalıştık. Sonradan gelen ikisi bana ağıza alınmayacak küfürler ettiler. Elleri ile sarkıntılık yaptılar. Kendimi korumaya çalışırken bir tanesi bana bir yumruk patlattı. Kendimi kaybettim.»

Kıbrıs'taki Finans Kapital vahşetini ırk ve milliyet ayırımına bağlıyan. yani solculuk ile ilgisi bulunmadığı anlaşılan Kıbrıslı bir öğrenci kızcağız şunları söylüyor:

«— Rumların her türlü melânetini gördüm. Ama, kızların göğüslerini sıkan, bacaklarını tırmıklyan bir Rum vahşeti görmemiştim. Sanki, gelenler Türk polisi değildi. Rumlar bile yapmadı böylesini...»

Peki. bütün bu olaylar nerede düğümleniyor? Cevabı gene burjuva basınından çıkaralım: «Egede 70 bin dönüm hazine toprağı ağaların işgalinde» «İSO (İstanbul Sanayi Odası) Baskanı Soysal ekonomik olayları eleştirdi: «Türkiye 1970 yılını gerçekten heba etmiştir. Devalüasyondan sonra her (is) kolunda durgunluk hissedildi. Bugün de gıda ve ilâç gibi zorunlu tüketim maddeleri dışında (yani emekçilerin gıda ve ilâçsız yaşamaları büsbütün imkânsız olduğu için, bu tür mallar alıcı bulabiliyor) tekmil endüstri kollarında hareketsizlik görülmektedir.. 1971 yılında millî gelirdeki brüt artış yüzde 4,8.. Nüfus artışı yüzde 2,6 kabul edilirse.. net gelir artışı sadece yüzde 2,1 olmuştur.» (Cumhuriyet, 17 Ocak 1971) «Berec'te işçiler oturma grevine başladı. Viskoz grevi 92 inci gününü tamamladı. Adapazarı Ziraî Donatım Fabrikasında 1500 işçinin

(Devamı sahife 5'de)